

NHẬN BẢN

TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM TẠI PARIS PHÁT HÀNH

NGUYỆT SAN . NĂM THỨ NHÌ . NGÀY 1-12-1978 . SỐ 21 .

ISSN 0153-3762
Commission Paritaire n° 59809
Dépôt Légal n° 44101
Mensuel publié par l'Association Générale des
Etudiants Vietnamiens de Paris
Directeur : Phan văn Hùng

Chèque, Money Order, Mandat Postal để tên :
A.G.E.V.P.
Địa chỉ : A.G.E.V.P., 5 rue Albert Camus
92340 Bourg La Reine, France

Giá báo dài hạn :

	Pháp	Áu Châu	Thế Giới
11 số	50 FF	60 FF	70 FF
Đặc San Xuân	20 FF	23 FF	25 FF
12 số	70 FF	83 FF	95 FF

Giá mỗi số : 5 FF

lành NHẬN BẢN

GIẢI PHÁP DUY NIỆT

Thảm cảnh của chiếc tàu ty nạn Hải Hồng với hơn 2 ngàn tâm thân chìm cõi chen chúc trên một boong tàu cháy nắng đã thật sự là một cái tát đối với lòng tâm của d'ư luận thế giới.

Đây đầu phải là lần đầu tiên chúng Tây Phương được biết tới lần song tìm tự do của nhân dân Việt Nam một ngày mờ tăng, đầu phải lần đầu tiên họ được nhìn thấy trên màn ảnh vô tuyến những hình ảnh đầy d'ư u thường, những quả cảm làm sao, của những người dân Việt dám đổi mạng sống của mình để chuộc lấy tự do? Thế mà lần này, chiếc Hải Hồng như đã đột ngột làm họ bùng tỉnh, đã kéo họ thức giấc khỏi cơn ngủ say; trên phương diện tâm lý chiến, Hải Hồng đích thực biểu tượng cho sự trường thành của d'ư luận chúng các nước kỹ nghệ đối với vấn đề Việt Nam.

Và họ tự hỏi: "Làm thế nào để giải quyết được tình trạng những người VN trốn khỏi nước?". Tự chất vô ảnh hưởng tâm tức là đã bắt đầu thông cảm phần nào nỗi lòng của dân tộc Việt. Tâm được giải đáp cho câu hỏi trên có nghĩa là thái hiệu được lập trường của nhân dân VN.

Một số người Tây Phương đã tự động bắt tay vào việc định cư người ty nạn, một số khác kêu gọi sự góp công của các chính phủ và đoàn thể quốc tế vào công cuộc giúp đỡ người ty nạn, một số khác nữa không ngần ngại phát động phong trào cứu vớt d'ư người ty nạn tại ngay vùng biển Việt Nam. Những hành động này, tuy đáng quý và ích lợi làm sao, vẫn chỉ là những hành động ngắn hạn và, c'ó tính cách đặc biệt. Giả như như trong 5 năm hay 10 năm nữa, làn sóng ty nạn vẫn như đến không ngừng suy giảm, lúc đó chắc chắn thế giới sẽ phải tìm kiếm những biện pháp dài hạn hơn để giải quyết vấn đề ngay tận gốc.

Biện pháp dài hạn, tức là làm thế nào để cho người dân Việt Nam khỏi trốn khỏi xứ mình nữa.

Trên mục này, một số nhà tri thức Âu Tây, chắc không thiếu óc khôi hài, đã để ngời rằng quốc tế phải viện trợ quỹ mô thức phần cho VN, như vậy dân VN sẽ hết đói và sẽ hết đói ra đi. Nói như vậy là không hiểu gì cả. Nhân dân VN đã bao lần trong lịch sử của mình biết thế nào là nạn đói, thế mà cơ bao giờ họ đã từng trốn chạy để cầu xin miếng ăn? Họ ra đi chỉ c'ó một động lực: tìm đi chi, tìm sự thoải mái tinh thần, tìm lại tâm lý hạnh phúc (Xem tiếp tr. 8)

HẢI HỒNG : CUỘC VƯỢT BIỂN KỶ LỤC

Nhóm người ty nạn đầu tiên rời khỏi tàu Hải Hồng, 160 người, đã đặt chân đến xứ Gia Nã Đại hôm 26-11 dưới mùa tuyết và 10 độ âm dưới 0 độ. Tuy vậy họ vẫn tuổi cuối vì đã đến đất tự do và hoàn toàn tai qua nạn khỏi. Số người nối tiếp họ đến Gia Nã Đại sẽ lên tới 600 người tất cả. Nước Pháp rút cục dự tính tiếp nhận 221 người, cũng đang sửa soạn đón rước số nạn này lúc Nhân Bản đang lên khuôn. Ngoài ra, Tây Đức đã tuyên bố sẵn sàng tiếp nhận 1000 người và Bỉ sẽ đón khoảng 150 người. Số còn lại trên nguyên tắc sẽ sang Hoa Kỳ. Như vậy kết thúc tốt đẹp một thảm kịch bắt đầu vào mùng 8 tháng 11.

Hôm ấy, tàu Hải Hồng, xấp nhập hải phận Mã Lai. Anh phải 3 hôm sau, báo chí ngoại quốc mới bắt đầu phổ biến tin tức về hơn 2500 người ty nạn trên chiếc tàu này, đang sống dở chết dở vì thiếu đồ ăn thức uống. Đó là do công lao của 2 đặc phái viên từ New York Times và tờ Le Monde, đã xin được phép đặc biệt của chính quyền Mã Lai để lên thăm viếng các người

ty nạn trên tàu. Những gì họ trông thấy đã khiến họ xúc động mãnh liệt và tiếp theo đó, những bài báo, nifty bài phỏng vấn qua đài phát thanh đã chạy quanh thế giới và làm chấn động dư luận.

Ái ai lúc đó cũng có thể hình dung được cảnh tượng hơn 1200 đứa trẻ, gần 700 người đàn bà, 500 người đàn ông và 100 ông bà lão la liệt trên boong tàu nóng cháy, rạp rình với sóng biển. Khó có được một khoảng trống nhỏ trên boong. Họ đều thối mọt và lo sợ ra mặt. Thêm vào đó, đồ ăn thì thiếu, nước uống thì không. Và họ chờ... chờ để được cứu giúp.

Tuy vậy, chính phủ Mã Lai lúc bấy giờ vì lo lắng trước sự gia tăng của làn sóng ty nạn, từ chối không cho tàu Hải Hồng cập bến. Họ viện cớ số người ty nạn lớn như vậy chỉ c'ó thể đi được với sự thông đồng của nhà cầm quyền CSVN. Một nhân viên cao cấp thổ lộ: "Đù c'ó ý hay không, CSVN đang xuất cảng vàng để xã hội của họ, nhất là vấn đề người Việt gốc Hoa. Chúng tôi không muốn hững hờ chịu (Xem tiếp tr. 3)

TRUNG CỘNG:

Tư tưởng Mao bị chỉ trích

Cái gì đang xảy ra ở Bắc-Kinh? Sự xuất hiện thường xuyên gần đây của một số bài báo chỉ trích, ngay cả vai trò lãnh đạo của Mao Chủ tịch cho thấy rằng tình hình bất ổn trị ở Trung-Cộng đang biến chuyển nhanh chóng.

Khởi đầu từ việc thành lập Đảng Cộng Sản (Tứ Nhân Bang), phong trào bài xích những lỗi lầm của chế độ Mao đang lan tràn rộng lớn? Không ai không nhìn thấy qua những sự kiện trên ảnh hưởng càng ngày càng lớn mạnh của Đảng-Tiểu-Binh hiện là phó thủ tướng trong chính phủ Trung-Cộng.

Thăng lới đầu tiên của phe Đặng-Tiểu-Binh được cụ thể hóa qua sự truất phế Vũ-Tề khỏi chức vụ thị trưởng Bắc-Kinh vào đầu tháng 10. Ai cũng còn nhớ rõ vai trò hồi đó của ông này trong việc đàn áp biểu tình ở công trường Thiên-An-Môn vào tháng 4 năm 76. Chính Vũ-Tề đã lên án tính cách phản động của các vụ biểu tình này mà đồng thời sự thất bại đã đưa đến việc hạ bệ Đặng-Tiểu-Binh khỏi tất cả các chức vụ trong và ngoài Đảng CS Trung-Cộng. Bây giờ, thế c'ó đã lật ngược và khác với sự trịnh bầy trước kia, vụ biểu tình tháng 4-76 được nhà cầm quyền hiện tại xem như hoàn toàn nằm trong đường hướng cách mạng.

Ngoài ra, báo chí cũng đang đòi hỏi phục hồi quyền lợi của những nạn nhân của cuộc

"Cách Mạng Văn Hóa". Hơn thế, tư tưởng của Mao-Chủ-Tịch cũng hết được xem như bất công phải dùng và phải cần được xét trên những kết quả thực tiễn được sau khi áp dụng. Theo tờ "Ánh Sáng", đồng chí Mao là một người chỉ không phải một vị nhân, "v không một người nào tránh khỏi lầm lẫn". Tờ "Nhân Dân Nhật Báo" cũng nhấn mạnh trên sự cần thiết sửa sai những lỗi lầm của quá khứ, cho dù đó là những quyết định của "một nhà lãnh đạo tối cao".

Có bích báo còn đi xa đến mức đòi hỏi nhân quyền và dân chủ phải được tôn trọng. Bích báo cũng nêu lên thắc mắc về nguyên tắc vô sản chuyên chính. Tất cả những dấu hiệu trên đây chỉ d'ẫn chúng cho một khúc quanh trong đường lối của nhà cầm quyền Trung-Cộng. Và trên bình diện tổng quát thì đường lối "thực tế" của Đảng Tiểu-Binh đang thắng thế. Căn bản của đường lối này là một sự mở rộng cho tiến bộ và ảnh hưởng từ bên ngoài xâm nhập, nhằm phát triển kinh tế và mở mang quốc gia. Tuy nhiên, vẫn c'ó những lực lượng chống đối đường lối này, gây ra một tình trạng chia rẽ và không ổn định trong hàng ngũ của nhà cầm quyền hiện tại.

Dù sao đi nữa, đường lối mới của Trung-Cộng còn đang cho quan sát viên nhiều bất ngờ. HOÀNG-HỮU-NHÂN

Mac Tư Khoa-Hà Nội ký hiệp ước 25 năm: giấy thông lọng

Ngày mùng 3-11-78, Hiệp ước Thân Hữu và Hợp Tác Nga-Việt ra đời tại Mạc Tư Khoa, hợp thức hóa một thực trạng mà ai cũng đã thấy rõ, đó là sự liên kết càng ngày càng mật thiết giữa Hà Nội và Mạc Tư Khoa.

Bản hiệp ước này được làm theo mẫu của các bản hiệp ước đã được ký kết giữa Nga-Sô và các xứ Đông Âu, c'ó giá trị trong 25 năm và c'ó thể được triển hạn từng 10 năm một. Đây là văn kiện đầu tiên, xét trên địa hạt luật quốc tế, gắn bó Hà Nội cùng Mạc Tư Khoa. Những người đặt

thêm rằng: "Trong giai đoạn khó khăn này, lúc mà nhà cầm quyền Trung Cộng gây ra nhiều trở ngại lớn lao cho công cuộc xây dựng xã hội Chủ Nghĩa của Việt Nam, sự mạnh mẽ của tình hữu nghị giữa chúng ta và tình liên đới giữa các quốc gia XHCN càng đứng một tâm quan trọng đặc biệt."

Để trả lời, Lê Duẩn bày tỏ lòng tri ân đối với Nga-Sô và nhân dân rằng Nga-Sô là "nền tảng của hoà bình và hy vọng của các lực lượng tiến bộ và cách mạng trên thế giới", đã luôn luôn hỗ trợ mạnh mẽ và đứng cạnh dân tộc Việt Nam để xây dựng XHCN, và bảo vệ nền độc lập của CHXHCNVN. Lê Duẩn cũng nhắc đi nhắc lại rằng "nhóm phản động" trong giới lãnh đạo Trung Cộng, đang "câu kết với đế quốc và tay sai".

TẠI SAO VỘI VÀ ĐẾN NHƯ VẬY ?

Kể từ chung là Trung Cộng đã bị chỉ một cách công khai. Tuy nhiên, các quan sát viên bị nghi ngờ không ít trước sự vội vã nếu không muốn nói là hấp tấp của Hà Nội trong việc ký kết hiệp ước này. Vì mọi giới đều cho rằng mỗi đề doạ quân sự của Trung Cộng chưa đến mức độ c'ó thể khiến cho Hà Nội phải lấy quyết định vội vàng trên, nhất là trong những giai đoạn sôi bỏng nhất của cuộc chiến Việt Nam trước kia, Hà Nội vẫn giữ khoảng cách không chịu bị ràng buộc với Mạc Tư Khoa bằng một hiệp ước như vậy, tuy đó vẫn là ý muốn của Mạc Tư Khoa từ xưa đến nay.

Chỉ c'ó hai dị kiến hợp lý c'ó thể giải thích được hành động của Hà Nội. Trước là sau khi bị Trung Cộng cắt đứt mọi hình thức viện trợ, cũng như sau khi hoàn toàn thất bại trong việc xin giúp đỡ của các xứ Tây Phương, Hà Nội lâm vào một tình trạng khủng hoảng kinh tế trầm trọng và chỉ còn c'ó thể quay về phía Nga cầu cứu. Do đó phải những lời trên những đề nghị của Nga. Đồng thời, Nga sẵn lợi dụng tình cảnh khó khăn của Hà Nội, làm nẩy áp lực nặng nề để kéo hẳn Hà Nội thành chủ hầu, nhằm củng cố vai trò của Mạc Tư Khoa trong vùng Đông Nam Á, nhất là sau khi bị một thất bại nặng nề với sự ra đi của hoà ước Nhật-Hoa. Nhiều nguồn tin ngoại giao Đông-Âu cũng xác nhận việc Nga đã điem nhiên từ chối những đòi hỏi trợ giúp của Hà Nội về các dự án kỹ nghệ nặng cũng như các cơ sở thiết yếu, trừ phi Hà Nội chấp thuận chính thức đường về phe Nga, chống

COI CHỪNG ANH HAI TAO
Đứng lúc Lê-Đuẩn và Phạm Văn-Đông đang ở Mạc-Tư-Khoa ký kết liên-minh quân-sự với Nga-Sô thì đài Hà-Nội loan báo lĩnh Trung-Cộng đã "xâm phạm lãnh thổ VN, bao vây 1 toán tuần tiễu VN, làm cho 1 số quân VN bị chết và bị thương". Một sự trùng hợp ngẫu nhiên? Hay một sự loan tin chứa đựng ẩn ý?

Hiệp ước Nga-Việt c'ó đoạn: "Nếu một trong 2 bên bị tấn công... thì 2 bên sẽ tức khắc cùng nhau tham khảo... để lấy những biện pháp thích ứng". Trong bối cảnh đó, việc Hà Nội loan tin mình bị tấn công c'ó hơi hám của một sự d'ẫn dắt: "Coi chừng đấy nhé, lộn xộn tao về tao mách anh Hai tao..."

NGA ĐÒI BẢO VỆ ĐỘC LẬP CỦA VIỆT NAM!

Vấn đề thông lệ, bản hiệp ước Nga-Việt c'ó nói rõ hiệp "nhằm chỉ chống đối một đề tam quốc gia nào" nhưng nội dung của nó cũng như những lời phê bình kèm theo buổi lễ ký, không hề che dấu tính cách chống Trung Cộng. Hai bên nhắc lại là đường lối chính trị tổng quát nhằm "ngăn chặn mọi ý đồ và âm mưu của đế quốc và lực lượng phản động". Phải hiểu rằng đề quốc chỉ định Mỹ và tư bản, và lực lượng phản động chỉ định Trung Cộng.

Đáng chú ý hơn là điều khoản 6, nói rằng: "Trong trường hợp một trong hai bên bị tấn công hay bị đe doạ tấn công, hai phe đồng ký bản hiệp ước sẽ tức khắc cùng nhau tham khảo để diệt trừ đe doạ này trên và lấy những biện pháp thích ứng".

Không còn nghi vấn gì nữa về mối quan tâm của Mạc Tư Khoa và Hà Nội khi ta thấy Brejnev nhấn mạnh trên sự hữu thiện mà Nga-Sô sẽ dành cho chính quyền Hà Nội và (Xem tiếp tr. 4)

CUỘC KHÁNG CHIẾN THÂM

đầy đủ chi tiết về những vùng kháng chiến Lào

Từ ngày Đảng Nhân Dân Cách Mạng Lào (tức Đảng Cộng Sản Lào) hoàn toàn chiếm quyền tại Vạn Tượng, áp đặt một chính thể đúng theo khuôn mẫu của Hà Nội và đứng vững nhờ sự hiện diện của quân đội viễn chinh Hà Nội, toàn dân Lào đã nổi dậy đấu tranh tại khắp mọi nơi. Không một tỉnh nào, không một quận nào là không có những đơn vị kháng chiến Lào, không một ngày nào là không xảy ra những trận tấn công, phục kích hay phá hoại đánh vào các cơ sở CS Lào và Hà Nội. Trong bài này, chúng tôi xin lược ra những vùng hoạt động của kháng chiến Lào trong vòng 3 năm qua, cũng như chi tiết về quân số, quân nhu, thành phần chỉ huy tại mỗi vùng.

Những chi tiết chúng tôi đưa ra, tuy đã được kiểm chứng, nhưng vì đã được thâu thập vào những thời điểm cách xa nhau và do những nguồn gốc rất khác biệt, nên vẫn chưa thể đạt được một sự chính xác hoàn toàn. Tuy nhiên, tài liệu sau đây có thể coi là tài liệu đầy đủ nhất về kháng chiến Lào trong báo chí thế giới cho tới ngày hôm nay.

Để ban đọc thấy rõ tầm quan trọng của lực lượng kháng chiến Lào, chúng tôi thấy cần nhắc rằng dân số Ai Lao chỉ lên đến 3 triệu dân (VN: khoảng 50 triệu, tức đông hơn khoảng 15 lần!), và nếu muốn so sánh Lào với VN thì bạn đọc phải nhân tất cả các con số lên gấp 15 lần. Một cái chết khác để so sánh là tổng số quân đội CS Lào lên đến 30.000 người, và quân đội hiện diện tại Lào gồm có 10 sư đoàn tổng cộng 80 ngàn quân, tức gần gấp ba lần quân Cộng Sản Lào! Con số này tương đương với một đoàn quân ngoại bang 1.200.000 người (80000 x 15 = 1200000) động tại một quốc gia có tầm vóc của Việt Nam, làm người ta không khỏi liên tưởng đến tổng số hơn một triệu quân Hoa Kỳ được gửi vào miền Nam Việt Nam trong cuộc chiến khốc liệt vừa qua. Thứ đó Hà Nội đã từng tố cáo Mỹ là kẻ xâm lược...

VÙNG KHÁNG CHIẾN NGƯỜI MÈO

Tại vùng trung Lào núi đồi hiểm trở từ Vạn Viêng đến Xieng Khuang và cứu thủ đó của vương quốc Luang Prabang, 60.000 người Mèo đã thật sự nổi loạn. Nguyên vùng Cảnh Đông Chum chủ năm cách Vạn Tượng hơn 100 cây số về phía Bắc đã trở thành hoàn toàn bất ổn đối với lực lượng Cộng Sản. Các tỉnh Long Cheng và Ban Sone đã từng rơi vào tay người Mèo trong vòng 48 tiếng đồng hồ hoặc có khi trong nhiều tháng liền. Các trục lộ giao thông lớn bị cắt đứt một cách thường xuyên do các cuộc phục kích, giết mổ, phá hủy cầu cống, ví dụ như quốc lộ 13 nối liền Vạn Tượng và Luang Prabang, quốc lộ 7 nối liền Xieng Khuang và Salaphoukhone, quốc lộ 4 giữa Paksane và Xieng Khuang.

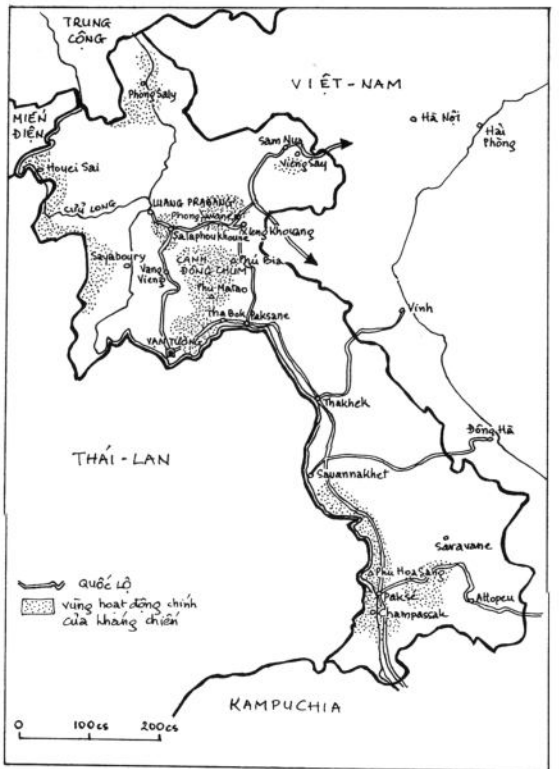
Những ngọn núi Phu Bia, Phu Matao, Phu Khao Kwai, Phu Tharawat, được coi là những căn cứ vô cùng hiểm trở của quân Mèo. Từ những ngọn núi này, như ngọn Phu Bia cao 1

ngàn thước, quân đội Mèo có thể quan sát và kiểm soát con đường lộ chạy từ miền Nam Cảnh Đông Chum đến tỉnh Paksane trên sông Cửu Long. Tại những căn cứ nói trên, người ta ước lượng quân lực Mèo gồm khoảng 8000 binh thiên chiến nằm dưới quyền điều khiển của một Đại Tá tên Ly Tou Pao, một cứu phụ tá của tướng Vang Pao. Hiện tại, người ta không rõ tướng Vang Pao đang đóng ở đâu, chỉ biết ông ta vừa mới đi Trung Cộng gặp các nhà lãnh đạo Bắc Kinh để thỏa thuận về các vấn đề tiếp liệu. Tuy nhiên, người ta không được biết kết quả của các cuộc đàm phán này.

Trên phương diện trang bị, không kể số vũ khí mà Trung Cộng có thể tiếp tế trong những tháng tới, quân đội Mèo

Suốt trong nhiều tháng liền, ví dụ như từ tháng 2 đầu năm nay, bộ đội CSVN đã nhiều lần tung ra những trận hành quân quy mô vào vùng Phu Bia với quân lực hùng hậu lên đến 11 tiểu đoàn.

Một người Mèo, cứu sĩ quan Quân Đội Hoàng Gia tự nã n sang Thái Lan đã tiết lộ rằng bom hơi ngạt đã được không quân Hà Nội thả xuống 3 căn cứ người Mèo suốt nhiều ngày liền, khiến cho 3000 người Mèo, gồm cả đàn bà và trẻ em, đã bị tử thương. Tin này đã được xác nhận bởi 2 bác sĩ Tây Phương làm việc tại các trại tỵ nạn Thái, cũng như bởi một số kỹ gia và nhà khảo cứu quốc tế, trợ đó có ông Thomas Stearns là người đã từng quay một cuộn phim về các băng cát chấu đó Hà Nội đang chú tâm diệt

vẫn còn cất giữ một số quân nhu quan trọng của quân đội Mỹ, như M-16, súng không giật 75 và 105 ly, súng phòng lựu M-79, đồng thời họ cũng tích tụ được một số vũ khí mới của CS Hà Nội gồm AK-47 và B-40.

Trước sự lớn mạnh của kháng chiến Mèo, nhà cầm quyền Vạn Tượng vô cùng gờ hãi vì họ hoàn toàn mất kiểm soát tại các vùng này ngay sát thủ đó. Sự sợ hãi này càng gia tăng hơn nữa vì ngoài sự kiên người Mèo nằm vùng một số căn cứ bất khả xâm phạm, họ còn được sự hậu thuẫn của khoảng 10.000 dân Mèo khác đã tam di tán qua Thái Lan và lập trên đất Thái Lan, chung quanh tỉnh Khon Khen, một căn cứ tiếp vận vững chắc khiến Vạn Tượng không thể nào tiêu diệt được họ hoàn toàn.

Trước tình hình nghiêm trọng đến như vậy, Vạn Tượng đã bị buộc phải cầu cứu "đàn anh" của mình, tức quân đội viễn chinh của Hà Nội.

Chúng người Mèo bằng các loại vũ khí hỏa học. Những cuộc tấn công trên đã khiến quân Mèo phải phân tán ra thành từng nhóm nhỏ, khoảng trên dưới 20 người, đóng quân trong rừng sâu hoặc trên vách đá. Một số khác đã phải trốn qua Thái Lan, ví dụ như vào tháng 12 năm ngoái khi 2500 người Mèo đã vượt sông Cửu Long, và vào đầu tháng 2 năm nay, 400 người khác đã kết gổ thành bè bơi qua bên kia bờ biển giới.

Tuy nhiên, các quan sát viên, dựa theo lời tường thuật của người tỵ nạn, ước lượng rằng quân đội Mèo vẫn còn khả năng đánh du kích trong vùng nhiều năm nữa nhờ sự quyết tâm của họ và số quân nhu rất lớn (khoảng vài chục ngàn tấn) do tướng Vang Pao để lại.

VÙNG KHÁNG CHIẾN NAM

Vùng kháng chiến Nam của nhân dân Lào chạy dài từ Savannakhet cho đến tận biên

giới Miên-Lào về phía Nam. Tuy hoạt động âm thầm hơn người Mèo, kháng chiến nơi đây đã tỏ ra lợi hại không kém. Giữa Savannakhet và Paksane, cũng tại phía Nam tỉnh Thakhek, quân đội Hà Nội và Vạn Tượng phải di chuyển bằng công voa lớn, bằng khung sắt không tránh được bị phục kích. Quân CS cũng không được phép rời khỏi thành phố quá 10 cây số vì những vùng đồng quê đã hoàn toàn mất an ninh. Đó là trường hợp một số tỉnh như, nơi các Hội Đồng Cách Mạng Thành Phố, vì không thể bắt liên lạc lẫn với nhau và nhất là với thủ đô Vạn Tượng, bị bỏ rơi hoàn toàn với số phận của họ. Sự kiện này cũng giải thích phần nào tại sao một số biên pháp của nhà cầm quyền đưa ra đã khở được thì hành một cách đồng đều, gây ra những bất công và những bức tức cho dân chúng.

Người ta được biết tại vùng Hạ Lào này, có nhiều nhóm kháng chiến khác nhau, nhưng dường như những nhóm này do một bộ tham mưu thống nhất điều khiển, một bộ tham mưu đặt tổng hành dinh trên đất Thái và do một người cháu của hoàng thân hủ phái Boun Oum đứng đầu. Tổng số quân lực tại Hạ Lào được ước lượng là khoảng 5000 người, trong đó đã có đến phần nửa là quân Pathet Lào hội chính. Con số 5000 này là tính trung của năm 1977, từ hồi đó đến bây giờ, chắc chắn nó đã tăng lên nhiều do sự tham gia của một số tình nguyện quân được tuyển chọn kỹ lưỡng và của một số đơn vị Pathet Lào đạo dụ. Đó là trường hợp của 3 đại đội CS

Lào đồn trú tại Savannakhet đã hồi chánh tập thể vào tháng 5-78 và 2 tiểu đoàn khác vào tháng 6-78. Những cuộc đạo ngũ liên tiếp này đã khiến Hà Nội vô cùng bức bối, và cách đây không lâu, Hà Nội đã đưa tước hết súng ống của các đơn vị Pathet-Lào nếu nhà cầm quyền Vạn Tượng không ngăn chặn được những vụ như vậy tái diễn.

Lực lượng kháng chiến của nhân dân Lào tại vùng phía Nam có thể tạm chia ra làm 4 nhóm:

1. NHÓM ĐẦU TIÊN hoạt động tại Champassak, về phía Nam Paksane. Nhóm này gồm khoảng 1 ngàn kháng chiến quân do một Đại Tá tên Khan Bu chỉ huy. Họ kiểm soát nguyên vùng núi Phu Malong, Phu Bassac, các con đường nối liền Paksane với biên giới Thái về phía Tây và với biên giới Miên về phía Nam. Trên con đường từ Paksane đi Thái Lan, tỉnh Phoune thông hoàn toàn bị cô lập và Hội Đồng Cách Mạng Thành Phố tại nội đây đã phải lực tục kéo về đóng tại Paksane.
2. NHÓM THỨ HAI hoạt động tại phía Bắc Paksane, với 1500 kháng chiến quân, dưới sự điều khiển của 2 Đại Tá Boualiene và Thit Tan. Hai vị này là cứu sĩ quan của quân Pathet Lào và đã kéo theo 2 tiểu đoàn của mình vào bưng. Nhóm này, nhờ quen biết kỹ thuật chiến tranh du kích từ lâu, đã gây tổn thất nặng nề cho quân CS và đã đẩy lui bộ đội Hà Nội ra khỏi vùng Phu Hoa Sang, một vùng núi nằm ngay kề sông Cửu Long sát với biên giới Thái Lan. Quốc lộ số 13 giữa Paksane và Savannakhet kể như

theo chân kháng chiến quân

Hồi đầu năm nay, một ký giả Mỹ đã may mắn bắt được liên lạc với một đơn vị kháng chiến Lào. Ông đã theo chân họ tiến sâu vào nội địa Ai Lao, chia sẻ với họ đời sống thường nhật trong suốt nhiều ngày liền. Sau đây là vài đoạn hồi ký của ông, n hận chừng ngoài quốc đầu tiên của cuộc tranh đấu thâm liệt của một dân tộc hiếu hoà...

"Chúng tôi đang thu thâu ngũ bổng nhiên có lệnh báo động từ đôi thám sát." Quân tuần thị Hà Nội đang tiến lại gần!". Chỉ trong vòng vài phút, kháng chiến quân đã tu hợp lại và lặng lẽ rút lui. Bộ đội Hà Nội chắc sẽ không bao giờ biết được là chúng tôi đã từng cắm trại tại nơi này đây.

Suốt trong vòng 2 tuần lễ tôi sống với Mát Trán Giảng - Phong Quốc Gia Lào, chúng tôi đã di chuyển hơn 130 dặm xuyên qua các phòng tuyến Hà Nội tại miền Nam xứ Lào này mà không hề bị phát hiện. Để tránh bị lộ diện, vì chỉ huy trưởng, nhóm chúng tôi phải rời đến tin tình báo của dân chúng. Không có sự giúp đỡ tận tình của dân chúng thì không thể làm sao đi xuyên qua mạng lưới của quân Hà Nội.

"Tôi đã từng theo chân quân đội Mỹ tại VN trong nhiều năm liền nên nhận thấy rằng sự đeo đai của kháng chiến quân Lào thật là đáng phục vậy. Họ chỉ muốn một t hợp nước dưới ảnh hưởng chẳng mang mà vẫn tốc đi bộ của họ nhanh hơn quân đội Mỹ 20%, họ nghỉ ít hơn và đi bộ mỗi ngày nhiều hơn. Mỗi kháng chiến quân chỉ mặc trên mình một cái áo

và một cái quần, họ đi dép quai cao-su, tuy nhiên một số cũng có giày "bốt" của Mỹ và một số khác mặc quần phục tịch thu được trên xác địch. ... Về mặt lương thực, họ sống nhờ sự tiếp tế của dân chúng, khoảng 500 gram gạo mỗi ngày, lâu lắm mới được thịt gà hay thịt heo. Thêm vào đó, họ hái lá cây và rễ cây trong rừng, hoặc cầu cá khô, để ngang những giống sống, những món này thực rất hiếm trong mùa khô. Mỗi khi nghỉ chân tại một làng mạc nào đó, dân làng đến giữa trại để thăm hỏi ân cần; họ tin tưởng dân làng đến một có 5 lần chúng tôi cắm trại hơn một ngày liền tại 1 nơi mà vị trí chúng tôi không hề bị lộ bại.

Tại miền Nam Ai Lao, giới nghiêm được định từ 6 giờ chiều đến 6 giờ sáng. Quân Vạn Tượng và quân Hà Nội đã được lệnh ban bố tất cả những ai ra vào làng xóm, những trên thực hành, điều đó không bao giờ xảy ra. Lý do là vì quân Hà Nội không đủ binh lính để canh gác mọi làng mạc ban đêm và vì quân CS Lào không hằng hái làm việc đó.

Đa số sĩ quan cấp trên của kháng chiến đều đã từng phục vụ trong quân đội Pathet Lào. Số sĩ quan cấp dưới hoặc trẻ tuổi hơn là những cứu sĩ quan của Lực Lượng Độc Biệt Mỹ và cứu Quân-Đội Hoàng Gia Lào. Tất cả nh người đó hợp lại thành một lực lượng hỗn hợp trên những đơn vị chính kiến, nhg đoàn kết trên mục tiêu: đó là mục tiêu lật đổ nhà cầm quyền Vạn Tượng hiện tại và đánh đuổi bộ đội Hà Nội được coi là những kẻ đến đây để đô hộ..."

TẾT KỶ MÙI

+ Tiếp nối truyền thống tư hơn mười năm qua, Đêm Văn Nghệ Tết Kỷ Mùi với chủ đề "Đường chúng ta đi" tới một nước Việt Nam Nhân Bản, một xã hội Nhân Vị, Nhân Hoà, + Để cùng nhau nói lên ý chí Đấu Tranh của Kiều Bào Hải Ngoại, hướng về quê hương đau khổ, T.H.S.V. Paris mong mới sự góp mặt của tất cả các bạn trong mọi hoạt động, tư vấn nghệ, kỹ thuật, trật tự đến tiếp tân, v.v...

Các buổi tập dợt văn nghệ đang diễn ra MỖI CHỦ NHẬT :
+ từ 14g30 đến 19g
+ tại số 35, St Roch, Paris 1er, (xe điện hầm trạm Pyramides, Tuileries. Buýt số 21, 27)
Thân mời tất cả các bạn .

lịch treo tường 1979

do Tổng Hội Sinh Viên, Việt Nam tại Paris phát hành

- KHỎ LỚN
- IN TRÊN GIẤY LẠNG, MÀU ĐẸP
- CÓ NGÀY THÁNG ÂM LỊCH
- CHỦ ĐỀ TRANH ĐẤU, HƯỚNG VỀ QUÊ HƯƠNG

Giá bán : 20 quan

Quý vị có thể mua tại :

- tiệm SUPEREXO, 3 rue Lagrange, Paris 5è
- Nhà BÁ KEO, 5 rue de la Parcheminerie, Paris 5è
- tiệm TÂN PHÁT, 26 rue de la Harpe, Paris 5è
- tiệm NANG LICH, 80 rue Alésia, Paris 14è
- tiệm MANH QUANG, 118 rue Alésia, Paris 14è

VÉ ĐÊM HỘI TẾT KỶ MÙI

Vé ĐÊM HỘI TẾT KỶ MÙI 1979 (26-1-1979) được bán tại :

- các tiệm tạp hóa Việt Nam
- phòng 757 và 514, Maison des Provinces de France, 55 Bld Jourdan, P.14è. ĐT: 5897614
- Anh Lê Tất Tộ, ĐT: 664.69.02
- 11 rue Bel Air, 94230 Cachan

Quý vị muốn mua vé bằng thư từ, xin viết về anh Lê Tất Tộ (địa chỉ trên) trước ngày 10-1-78, kèm theo:
tem 1,20F cho 1 hay 2 vé mua
1,50F cho từ 3 đến 5 vé mua
2,50F cho từ 6 đến 10 vé mua.

* GIÁ VÉ : Hàng nhất: 60F (có đánh số ghế)
Hàng nhì : 25F .

giấy thông lọng

(Tiếp theo tr.1)

lại Trung Cộng.

Ngoài ra, còn có một giả thuyết được gọi là bởi sự tương tự giữa khung cảnh của hiệp ước Nga-Anh năm 1971 và hiệp ước Nga-Việt hiện nay. Năm đó, Anh đã dùng hiệp ước Nga-Anh để chận đường can thiệp của Trung Cộng, trước khi mở đầu hành quân chống Hồi Quốc và "giải phóng" xứ Bangladesh. Phải chăng Hà Nội muốn áp dụng một lối thoát tương tự đối với Kam-Pu Chia? Nếu thật vậy thì quả là một con tính phiêu lưu. Dù sao đi nữa, giả thuyết trên cũng có ích là nhắc nhở lại cho ta thấy bản chất thật của hiệp ước Nga-Việt là một liên minh quân sự để đối phó với Trung Cộng. Không biết những gì đã được thỏa thuận giữa Tổng Tham Mưu Trưởng quân đội CS VN Văn Tiến Dũng và Tổng - Trưởng Quốc Phòng Nga Oustinov tại điện Cẩm Lĩnh, những trong hoàn cảnh rối ren hiện tại ở biên giới Hoa-Việt, một sự bành trướng với xung đột rộng lớn để xảy ra hơn với sự can thiệp trực tiếp của Nga.

Do đó, Trung Cộng đã không chần chừ để tổ cáo hiệp ước Nga-Việt là một đe dọa, khế những cho những quốc gia Á Châu và vùng Thái Bình Dương mà còn cho cả thế giới. Phó Thủ Tướng Trung Cộng Đặng Tiểu Bình lại được một dịp tốt để dẫn chứng lỗi buộc tội CSVN là Cuba ở Á Châu và kết luận rằng các quốc gia chống đối mọi ý đồ bá chủ sẽ chống lại bản hiệp ước này.

Về phần các quốc gia thuộc ASEAN thì nghi ngờ của họ đối với thiện chí hoà bình và đường lối phi-liên-kết

của Hà Nội càng ngày càng gia tăng. Sự ra đời của hiệp ước Nga-Việt cho họ thấy rõ là trái ngược với các đề nghị của Đông trong chuyến công du, Hà Nội chưa có ý định xây dựng một vùng Đông Nam Á thái bình và trung lập. Cho đến nay, các quốc gia ASEAN vẫn giữ một thái độ chờ xem, những giới đây, nỗi lo về một vùng Đông Dương lệ thuộc Hà Nội và là bước đầu của sự bành trướng ảnh hưởng của Hà Nội ở Đông Nam Á, trở nên rõ rệt hơn.

VÒNG LUÂN QUÂN

Đúng như lời của ngoại trưởng Nhật, hiệp ước Nga-Việt có nhiều tác dụng phá hủy trạng thái ổn định của Đông Nam Á. Tuy vậy phải nhìn nhận rằng trong ngắn hạn, hiệp ước trên mang lại cho Hà Nội một số lợi điểm tức thì.

Trước tiên, Hà Nội đánh đổi được một số phương tiện nhằm giải quyết thâm trạng kinh tế hiện nay.

Tiếp đó, Hà Nội giảm thiểu được áp lực quân sự của Trung Cộng ở phía Bắc để mở mặt trận Tây Nam. Nhưng, và đó chính là điểm sai lầm lớn của nhà cầm quyền hiện tại, họ đã không nhìn thấy rõ những cái hại to lớn trợ dài hạn đối với quốc gia. Sự lệ thuộc vào viện trợ Nga sẽ trước hết gọi ra rất nhiều nghi vấn về chủ quyền của Hà Nội. Và một khi mất chủ quyền thì sẽ bị lôi cuốn vào những công cuộc tranh giành ảnh hưởng phiêu lưu của Mạc Tử Khoa. Lúc đó lại càng cần thêm viện trợ của Nga. Cái vòng luân quân o a n

ngiệt bấy giờ sẽ có' định Hà Nội trong vai trò tay sai đánh mướn như bài học Cuba đang cho thầy rành rành trước mắt.

Một lần nữa, xương máu nhân dân sẽ lại bị mang ra bán rẻ cho tham vọng của một nhóm cầm quyền cuồng tín. Cho đến bao giờ nhân dân Việt sẽ còn chấp nhận chịu đựng kiếp sống nô lệ hiện nay?

NGUYỄN TRƯỜNG THƯỜNG

Độc thoại

NHỮNG KẺ DẠ LANG

Một chiếc tàu mong manh lênh đênh trên biển cả. Hơn 2.500 mạng sống đang cố chống chọi với đối lực bịnh tật.

Thế giới xúc động trước nỗi khổ triển miên của họ.

Thế giới bất bình trước sự tàn ác của Cộng Sản Việt Nam.

Thế giới cảm phục lòng can đảm của những kẻ không quản ngại hiểm nghèo, sẵn sàng hy sinh mạng sống để đổi lấy tự do.

Khắp năm châu thiên hạ đua nhau lên tiếng.

Ngay tại quốc hội Pháp, vấn đề cứu cấp tàu Hải Hồng cũng được bàn luận và biểu quyết một cách nhanh chóng.

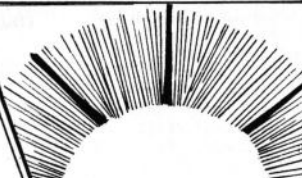
Thế nhưng, Có một bọn người cũng một màu da, cũng một giống máu, dùng bạo lực để đoạt lấy quyền trị dân khiến dân bất mãn phẫn, trốn chạy. Chúng đã không hổ thẹn với lòng tâm lại còn phát ngôn một cách vọng đại rằng: "vụ tàu Hải

(Xem tiếp tr. 6)

26.1.79

Xuân Đất Việt Nhân Dân Đang Quấn Quai Tết Trờ Ấu Liệt Sĩ Nguyễn Đẩu Tranh

Mỗi đêm Tết Tranh Đấu là một cơ hội để hát cả chúng ta :

Hàng Trăm anh chị có nơi lên tiếng nói uất nghẹn của 50 triệu đồng-ban ở quê nhà

Hàng Ngàn kiều-bào đồng thanh đánh lên hồi chuông báo thức lương-tâm thế-giới trước chính-sách Cộng-Sản đầy quê hương vào đoi khổ-tốt cùng, để cũng nhau Hướng Về

Hàng Vạn chiến-sĩ đang ngày đêm năm gùi nếm mật trong rừng sâu núi thẳm

Hàng Triệu đồng-bào đang phải sống quẫn-quai dưới áp bức và tù đầy và Chia Sẻ phần nào

* Sự Khó-nhọc thế-xác vì đây địa-tình-thần mà đồng-bào đang phải gánh chịu

* Sự nhần-nại Kiên-trì và hy-sinh gian-Khó của các chiến-sĩ để lật-đổ Bạo-Quyền-Cộng-Sản

Mãi biểu lộ sự Chén Vai Sắt Cảnh-đo, Tổng-Hội Sinh-Viên tại Paris mong-mời sự góp-mặt của các bạn để cùng nhau Hướng Về Quê-Hương trong

TẾT KỶ MÙI

26.1.79

CHUYỆN GẦN CHUYỆN XA ...

Trong tháng vừa qua, chuyện đáng chú ý nhất là việc " nước ta " ký một thỏa ước với Nga Sô.

Nhật với Hoa mà ký được thỏa ước thì ta cũng kỳ. Chỉ khác là thỏa ước Nhật - Hoa được thế giới coi là - quan trọng trong khi đó thỏa ước Nga Việt Nam thì lại chỉ là một trò hề.

Trò hề là vì sao ?

Một là nếu Việt Nam chưa là chủ hầu của Nga thì nay đã tự mình buộc chân mình trên giây trắng mực đen. Lắm kiếp chầy hầu đã không có gì là đẹp mà còn phải ký với kết để cho thế giới nô cười.

Hai là nếu đã là chủ hầu mà vẫn còn ký cho thêm phần trịnh trọng thì thật là trò múa rối.

Chúng quanh việc ký kết người ta nhận thấy nhiều điều đáng chú ý :

Thứ nhất là Bép Nép coi bộ "k.q.m.d". Khó qua mùa đông. Đúng dạy cũng thối, ngồi xuống cũng thối. Sắc thì xanh nhạt, mắt lờ đờ. Chỉ cầm bút ký xong mà cũng phải ngửi mặt.

Trông Bép Nép học hác so với ông thủ trước thì người ta lại phải chú ý đến Lê Duẩn. Duẩn ta hồng hào béo tốt lắm. Má phính, mắt híp, bụng phệ, miệng tròn. Trông Duẩn ai cũng phải nghĩ là nước ta không thiếu ăn. Đã vậy Duẩn lại tuổi cuối trong thấy Bép Nép vốn và ồm hòm chụt lấy một cái. Trông Duẩn lại hùng như vậy, không ai có thể tưởng tượng Duẩn đang sắp cầm bút ký văn kiện bản nước xin làm chủ hầu.

Chỉ có đồng đứng sau thì còn chút dè dặt. Thấy Đồng cúi đầu, đầu mạo hiểm vì không hiểu đồng lúc đó nghĩ gì ? Hay tại vì Đồng không được hôn Bép Nép nên Đồng buồn ? Vui lên, chỉ Đồng, " ngày đẹp của nước ta mà ! "

ĐƯỢC MUA

Phải công nhận rằng Đảng ta không kém lái cá. Nguyên do là Kót-xi-gin và thông báo là Nga Sô năm nay được mua thì Đảng ta đòi ký thỏa ước hữu nghị ngay ! Năm nay Nga Sô sẽ gặt được 230 triệu tấn lúa mì, đây là một kỷ lục của Nga và sẽ hơn kỷ lục năm 1976 xấp xỉ 38.

Tuy vậy Đảng ta cũng còn ngày ngộ. Vì nếu tưởng rằng Nga Sô sẽ san sẻ cho VN thì đúng có hông. Ngày năm 1976, tức là năm kỷ lục được mua mà dân Nga cũng vẫn than là thiếu hết mọi thứ. Nào là thiếu bột mì. Nào mua một ký khoai thì nửa ký bị thối.

Năm nay kỷ lục được gia tăng 3% mà dân số lại gia tăng hơn thế thì e rằng tình trạng thiếu vẫn hoàn thiếu.

Và nếu Đảng ta mà cứ ngoan cố trông vào Nga thì dân đói sẽ vẫn hoàn đói.

CAO TRÀO

Có một bộ môn mà các Đảng Cộng Sản thật giỏi là gây. Đảng CSVN cũng chẳng khác gì. Gây thật là giỏi dù trong nước không còn một con gà để xoi. Và nhiều khi gây giới đến nỗi người nghe gây nghe bùi tai đã đành mà chính người gây cũng tin thật nifty gì mình nói.

Gần đây, Đản Két ca hát thóa thích trên việc lao động VN đang khác phục thiên tai. Cứ nghe Đản Két nói thì nạn lụt đang bị "mốt c a o trào khắc phục thiên tai" cho một nạn đồn chỉ từ, còn hơn cả không Minh xưa kia cầu gió bằng phép nũa.

Không biết khắc phục thiên tai có thật không chứ cao trào thì cao trào thật. Cái gì cũng lên cao. Giá gạo, giá

đường, giá muối, giá khoai. Giá nào cũng vọt lên như có phép vậy. Trước khi đồng và Duẩn sang Nga thì ai may mắn tìm mua được gạo cho đến phải trả 600.000 đồng cũ 1 ta. Đồng và Duẩn về thì đã 700.000 rồi.

Gà thì 18 đồng mỗi một con, nếu bán thêm được má mua. Cờ, dĩa thì 12 đồng mỗi một ký, với giá đó thì chả trách có cao trào nhìn thịt gà và tránh ăn chè.

CAO TRAO TẠ NẠN

Trong cao trào này thứ thiết thì có cao trào dự chui là lam phát nhất. Mỗi tuần có vào khoảng 4 ngàn người đi ra khỏi nước. "Nếu mỗi tháng trên 10.000 người đi thì hỏi hăng bao giờ trng nước mọi người đi hết". Đây là một bài toán mà tất cả thiếu niên VN có thể làm.

Nhưng câu trả lời không gian đi như có thể tưởng tượng vì chỉ có ai có đủ 16 lang vàng mới có hy vọng đi. Tức là 80 lang vàng nếu gia đình gồm 5 người. Tất nhiên, chả mấy ai có.

Nghe đầu nhà cầm quyền đang cho tổ chức công khai việc đi dân. Nếu ban chỉ có 10 lang một đầu người thì đi chui còn nguy hiểm và kết quả không bảo đảm, chỉ nếu có đủ 16 lang một người thì đi chính công an nhà nước nó mới đi.

Có nhiều lý do có thể giải thích việc cho đi công khai. Lý do quan trọng nhất là dù không cho đi công khai thì cuối vẫn có cán bộ thối nát nó ăn tiền đưa đi. Mà cán bộ thối nát thì nhiều và tiến thì lại đi vào túi của họ.

Chỉ bằng cho tổ chức công khai thì đồng tiền hối lộ lại lên cấp trên cao hơn và được việc hơn !

THỨ THUỐC ĐẤT NHẤT THỂ GIỚI

Cũng vì quá đông người xin đi chui, phần đông lại đi bằng thuyền, trong nước lại không sản xuất thứ thuốc này mà Nautamine nay đã trở thành thứ thuốc đất nhất thể giới.

Ban mà còn gia đình ở bên nhà thì nên gửi thứ thuốc này nhiệm vụ về. Nếu gia đình ban sắp sửa được giấy "chính thức" đi chui thì này viên Nautamine sẽ là một bản đứng quý báu cho gia đình ban. Viên Nautamine là thứ thuốc chống say sóng, uống 1 viên này tất nhiên già trẻ lớn bé cũng hết nôn nao trên biển cả bấp bênh.

Còn nếu gia đình ban chẳng may gặp khó dễ trong việc làm thì thuốc đi chui thì có thể tạm sống qua ngày nếu có sẵn Nautamine. Vì Nautamine nay đắt hơn vàng. Cứ bán vài viên là cả gia đình sống đỡ được ít lâu.

Nếu nghĩ rằng ở ngoài quốc Nautamine rẻ rẻ, đã vậy lại nhẹ, gửi về đỡ tiền cước phí, thật quý báu hơn vàng vậy !

TIN MỪNG HỤT

Trong hàng ngũ bộ đội nước ta có rất nhiều thành phần thiếu niên 15, 16 tuổi bị đưa ra tiền tuyến. Nhiều người đi thêm các em về nói các em ăn uống thiếu thốn ghê lắm và có khi 6 tháng mới được ăn trọn cơm một lần, còn thường thường chỉ ăn sắn ăn khoai và món thì chỉ có một thứ rau mung đỏ chấm với tỏi muối.

Lại được biết thêm có rất nhiều em bị nhiễm phổi mà kỹ có thuốc điều trị, ngày ngày

lai phải lao động quá sức. Không hiểu để cung có tình thần dạng, sút kém của các em hay của cả nhân dân, tướng Giáp than qua đã tuyên bố: "Từ nay không phải ăn độn nữa !"

Thật là một tin mừng. Vì ăn trộn hay ăn độn là ăn khoai với cơm, khoai, nhiều lót cho cơm ít để ruột, còn được phần nào nỏ mà vẫn khê tồn gạo. Nay không phải ăn độn nữa thì thật là tin mừng!

Nhưng hỏi kỹ lại thì trả là không có cơm nữa còn gì là khoai, lót cho cơm. Chỉ còn khoai để ăn thì đâu có phải ăn độn nữa ? Không biết tướng Giáp ăn thứ khoai gì mà mỗi ngày một hồng, hão mập mạp ra như vậy, để các em bộ đội biết mà noi gương ăn theo ?

QUẢN KIỂM KHUY

Nếu muốn kể tất cả những thứ xử ta thiếu thì chẳng sao kể cho hết. Trong những thứ được coi là hiếm, thì phải kể vải, len, sợi, chỉ... Người ta đã thiếu ăn nay lại thiếu cả mặc. Có nhiều gia đình quần áo rách cũng khê có được sợi chỉ để may lại cho rách còn nối gì đến mẩu vải để che chỗ thủng.

Cho nên ban ở ngoại quốc chờ nên có ít thường mà vớt quần áo cũ đi. Vì cũ đến đâu thì cũ chứ gửi về là quý lắm đấy. Nhất là đồ cũ lại không phải trả thuế.

Thật ra điều này cũng chẳng đáng ngạc nhiên: ngay tại nước dân anh vi đại Nga Sô mà quần còn khan hiếm nữa. Gần đây, các thí thuyền xây đất đường rầy xuyên lục địa Nga Sô đã đình công vì đang làm đầu tiên đã ban cho họ mỗi người một chiếc quần... không có khuy. Được biết là kế hoạch nhà nước quên mất món này nên dù cho là 1 đại cường quốc vẫn xảy ra những vụ thiếu thốn khổ hải đến như vậy.

Với thiếu quần này, anh tốt có thể có hai cách mặc: hoặc cứ thế buộc lại, chỗ nào thiếu khuy thì mặc để hở, hoặc mỗi lần thay quần thì phải cắt khuy quay khâu vào quần sắp mặc.

Ồ, kế hoạch với chỉ tiêu!

VÒNG LUÂN QUẢN

Sau Guinzbourg và Orlov, vì bị kết án khổ sai, nay lại đến lượt anh chàng Nazarian sắp bị đem ra tòa án Nga vì tội muốn kiểm soát thực thi hiệp định Helsinki.

Và cũng tất cả những người bị kết án trước mình, Robert Nazarian cũng không được phép tới thiếu để tự biên hồ nũa. Bằng chứng là luật số của ông... không được vào tòa. Điều quan trọng không phải là vì Nazarian không có luật sư biện hộ mà là vì có hay không thì cũng không quan trọng, toà án vẫn có thể tiếp tục kết án. Luật sư biện hộ cho bị can có mặt hay không thật là một tiêu tiết không đáng chú ý.

Nhưng trong tháng qua tại Paris lại có buổi họp mặt của một số trí thức tại Đại Học đường Sorbonne, trong đó có một số bác học Nga bày tỏ cho công luận biết những manh mối của nhà cầm quyền Nga để giải bày những ai làm đồn xin đi khỏi Nga.

Khi một người nộp đơn xin đi thì tức khác bị mất việc: chấp quyền viên có là để xử thời chon người thay thế. Đợi ngồi chờ tháng nũa qua tháng khác đến một hôm bị Nhà Lao động gọi, vào hỏi "tại sao lại thất nghiệp",

không chịu đi làm còn ngồi ăn hại ?". Và bị kết án với một tội no nỏ.

Ngay sau đó thì đến lượt Nha Xuất Cảnh gọi vào báo rằng: "Anh đã bị kết án rồi không được quyền xuất ngoại nữa !". Thật là một vòng luân quản đầy xảo quyệt. Còn nếu ban phân kháng thì Nha Công An sẽ nói với ban rằng: "Ở một nước sống như thiên đàng thế này mà còn than khổ với phân kháng thì đúng là bị bệnh điên!". Và họ đưa ban vào nhà thường điên.

Giữa vòng luân quản và nhà thường điên thì thả hổ " tự do" chọn lựa.

VUA DANI TRONG VUA AN CUỐP

Chế độ Nga Sô thì như vậy, còn những cán bộ cao cấp cũng chẳng vậy. Nói chi đến Bép Nép anh hùng của nhân - dân Nga. Lãnh đạo tối cao anh minh văn văn và văn văn.

Bép Nép sức khỏe tuy đã non nhưng trí vẫn lành và thời gian thì vẫn còn "thời nào tất nũa". Một đảng thì gửi KGB tức công an Nga Sô đi phá rối xử Báp Tít lân cận, một đảng thì vẫn gửi điện tới chúc mừng Hoàng Đế Báp Tít Pahlavi nhân dịp sinh nhật của ông.

Một tay đánh trống, một tay ăn cướp. Không biết tay nào củ trước tay nào ?

MÀM LOẠN

Bép Nép mà củ thì ít nhất cũng có canh tranh giành địa vị hôn nhân nói những nhà cầm quyền hiện thời của Nga Sô. Những ngày trong nước, cũng đã không thiếu mầm loạn rầy. Trong những mầm loạn rầy, đứng hàng đầu có các dân tộc theo đạo Hồi Quốc.

Vốn Nga Sô là một Liên - Hiệp gồm nhiều quốc gia và dân tộc khác nhau, dân da trắng có, mà dân gốc miền Nam theo đạo Hồi cũng có.

Những dân, tộc miền này bị dân Nga trắng kỳ thị và khê bạo giữ được tham dự vào các cơ quan chủ đạo. Họ chỉ làm dân hay làm lính quen mà thôi. Hiện nay, dân số những người này gồm 40% dân số Nga tức là thiếu số những có nhiều triệu chúng cho thấy là chẳng bao lâu nữa sẽ là đa số nhờ sanh sôi nảy nở nhanh chóng.

Một số khảo cứu quốc tế nói rõ là mầm mống bùng nổ nằm sẵn trong số dân Nga theo đạo Hồi này, vì từ trước đến giờ, họ vẫn luôn luôn tự coi là bị đô hộ ! Không gì quý bằng độc lập phải không ?

MAO HẾT XÈNH XÀNG

Mầm loạn có tại Nga thì mầm loạn cũng có ở bên Tàu. Chẳng hiểu bên Trung Cộng hiện thời có bao nhiêu phái nhưng cứ biết rằng có ít nhất 4 phái.

Phái thứ nhất gồm bọn Tú Nhân Bang tội trạng mênh - mông và nay nằm trong ngục tù nào thì chỉ có một số rất ít người được biết.

Phái thứ nhì gồm có Hoa Quốc Phong và các cơ quan cảnh sát nhà nước.

Phái thứ ba thì có Đặng Tiểu Bình, người lên voi xuống chó nhanh như hái triêu. Đặng sau Tiểu Bình, có quân đội.

Còn phái thứ tư thì đang nằm trong nhà đá và gồm vốn ven có Mao Trạch Đông.

Mao Trạch Đông cách đây không lâu còn được ví là ông trời còn nay hết ánh sáng thì cứ bị người ta mang vong hồn ra đá.

Nào cuốn sách đỏ của Mao

không còn giám bản nũa, và nay phải đốt đi hay phải giấu nhem. Nào thủ văn của Mao thì phải quên đi dù đã học thuộc lòng trong mấy chục năm. Ông trời còn nay cũng bị báo chí chọc ghẹo, biểu ngữ, chú trích dán đầy tường. At hẳn phải có ông thành con nào đang ở ẩn và đang mỉm hạ bệ ông trời con.

CHIM TIỂU BÌNH

Phải công nhận rằng lúc này Tiểu Bình lên hướng ghê lắm. Ngoại gian của Trung - Cộng là Tiểu Bình. Chính trị trong nước cũng Tiểu Bình. Phát triển quốc gia vẫn là Tiểu Bình. Cái gì cũng Tiểu Bình cả. Và khi Hoa Quốc Phong đòi thăng chức cho Tiểu Bình, thì Bình lại nhưn những từ chối viên cớ là già và lối thời rồi.

Tuy nhiên càng ngày người ta nhận thấy Trung Cộng càng theo lý thuyết của Bình, tức là đi tìm hiệu năng và kết quả thực tế trước hết. Chẳng hạn như kỹ thuật ước vôi nước từ biển hàng nặng là Nhật Bản. Đồng thời, Bình cũng hết bất trí thức đi làm việc, đồng ruộng ngược hẳn với ý kiến của Mao. Vì trí thức là trí thức, dùng để đưa ra ý thức hệ, sáng kiến v.v.. và đồng ruộng là đồng ruộng tục danh cho nhà nông. Không thể trộn trí thức với nhà nông được.

Cách mạng thật !

Nhưng ý thức hệ của Bình còn đi xa hơn thế vì Bình còn dạy là cá nhân trên hết. Đáng với công đồng là những ý thức lối thời. Bằng chứng là Bình đã cho phép báo chí

đang câu chuyện "Hai con chim bồ câu".

Truyện này tóm tắt thật gian dị: hai con chim bồ câu, con bay nhanh, con bay chậm bị buộc giây vào nhau và cứ cùng bay chung. Nhưng vì tốc độ khác nhau nên cả hai con giằng co ra sao rốt cả hai xuống mặt đất.

Rút tiả bài học như sau : "Manh ai nãy bay". Tự ban Nhật hay Mỹ cũng chẳng nghĩ khác Tiểu Bình.

Nhưng nếu nghĩ cho kỹ thì bên Tàu lúc này có hai con chim: đó là chim Hoa Quốc Phong và chim Đặng Tiểu Bình đang bay dính cạnh, Phải chăng Bình muốn lấy lại tự do cá nhân nên mới tung truyện này con chim ra để công chúng chúng giám ? Rõ thâm. Nhưng không biết thà ra thì chim Phong và chim Bình, chim nào to và bay nhanh hơn?

MIG ĐEN ĐÀNH ...

MIG ĐEN

Chẳng tháng nào trôi qua mà không có chuyện kể về cái ông thống chế Amin Dada, quốc trưởng xứ Ogunda tại Phi Châu.

Tháng vừa qua, ông này đột nhiên gây hấn với xứ Tanzania ở phía Nam. Phải nhắc rằng Ogunda lần Tanzania đều là những xứ theo Nga và xai vô khi của Nga trong đó có máy bay Mig tối tân. Cũng nhắc rằng thống chế Amin Dada này không những là hề mà còn là một tên khát máu.

Trước đây, Amin Quốc xúc động nhân dịp sinh nhật của Bà Hoàng Elisabeth khi Amin Dada từ mỗi sang du lịch" và nói là sẽ từ ý tới bắt tay bà Hoàng. Gần đây thì người ta được biết ông ta đã tung 300.000 người từ ngày ông lên ngôi. Trong số này, có rất nhiều tướng tá, bộ

trưởng, quan toạ ...

Xét rằng thân hình của mình nó nang, Amin đã thách ông Nyerere, quốc trưởng Tanzania, đấu... một trận quyền anh. Amin còn để nghị rằng vô địch thế giới Cassius Clay (một tay hề khác) làm

(Xem tiếp tr. 8)

những lời tâm huyết của ông

NGUYỄN CÔNG HOAN

LTS : Nhân-Bản vừa nhận được bức thư đề ngày 1-11-1978 của ông Nguyễn-Công-Hoan, cựu dân biểu Quốc-Hội Cộng-Sản đã trốn đi bằng đường biển vào đầu năm 1977. Bức thư của ông nhằm giải đáp một số thắc mắc đã được nêu ra gần đây về cá nhân của ông, Nhân-Bản xin đăng ra trong số này những đoạn tiêu biểu nhất của bức thư ông, trước hết vì nó chứa đựng một số dữ kiện có thể giúp cho sự phán đoán của bạn đọc, và thêm vào đó, để cho ông có một "phương tiện báo chí" hầu tạo nên một cuộc bàn luận có tính cách dân chủ. Dĩ nhiên, ông Nguyễn-Công-Hoan đã chấp thuận chịu hoàn toàn trách nhiệm về tất cả những gì ông viết trong bức thư.

Kính thưa Quý Vị,
Hơn một năm trời nay, từ Văn-Nghê Tiên Phong của ông Nguyễn-Thanh-Hoàng đã đề cập nhiều đến tôi, những vì tôi không có phương tiện báo chí, nên tôi đành phải yên lặng. Thế nhưng, càng ngày ông N. T. Hoàng càng đi qua lỗ trong phạm vi của một cơ quan quản lý, đã lợi dụng tờ VNTP như một vũ khí để tấn công tôi, và tấn công cả những người liên hệ với tôi, kể cả những người mà tôi chỉ liên hệ trong việc làm ăn sinh sống.

Hơn 25 số báo liên tiếp, tờ VNTP đã đặt ra đủ thứ nghi vấn cho tôi. Việc làm đó tôi có thể chấp nhận. Nhưng tờ báo đã kết án tôi nặng nề, dùng những lời lẽ hạ cấp để chửi bới tôi, về ra đủ thứ chuyện hoang đường để vu cáo tôi, tôi nghĩ, hàng triệu người không chính đáng... Riêng tôi, tôi nghĩ rằng: báo chí dưới chế độ tư do, được xem là đệ tử quyền, một quyền hết sức thiêng liêng và cao cả, chứ không phải thứ công cụ như báo chí dưới chế độ CS, được dùng để vu khống và xuyên tạc.

Chính vì tin tưởng như vậy, nên tôi mới ngày viết những giớng chữ này, mong Quý B. O cho tôi được một lần để tôi có thể nói lên tiếng nói của tôi.

Khởi đầu từ số 42, sau chuyện đi Pháp của ông N.T. Hoàng hồi tháng 8-77, VNTP có đăng một lá thư của một độc giả ở Pháp, với lời chỉ trích của tờ báo đặt như 1g nghi vấn cho tôi là:

Tại sao ông Thủ-Bá - Thành, bà Kiên-Hoàng và bà Thu bị CS bắt học tập, còn tôi thì đặc biệt được CS đưa ra ứng cử dân biểu?

Tại sao tôi ra đi không mang theo vợ con mà chỉ đi một mình, và lại có tin vợ con tôi được CS ưu đãi ở quê nhà?

Tôi có gửi cho ông N.T. Hoàng một lá thư, đại ý cho trả lời rằng:

Bà Thành và bà Thu không bị bắt học tập; bà Thành là dân biểu Quốc-Hội và bà Thu là hội viên Hội-Đông Đô Thành.

Việc tôi không đem theo vợ con vì tôi không đủ khả năng và hoàn cảnh để thực hiện việc đó, nên chúng tôi chấp nhận hy sinh. Còn việc vợ con tôi được ưu đãi ở quê nhà thì tôi hoàn toàn không biết.

Tuy nhiên, tôi có nhận được nhiều thư từ của những người quen, ra đi sau tôi như g. s. Hoàng-Điền (ở cạnh nhà tôi) g. s. Tôn-Thất-Cầm (cùng dạy với tôi ở trường Nguyễn-Huê) ông Võ-Thuyền (ở thị xã Tuy Hòa)... tất cả đều cho biết những nỗi thống khổ càng cực mà vợ con tôi phải gánh chịu sau ngày tôi ra đi. Những thông báo đó, tôi vẫn xem là phần đống đờ của gia đình tôi cho quê hương khó khăn... Tôi sẵn sàng cung cấp...những lá thư kể rõ từng chi tiết việc CS mở phiên tòa Đại-Hình tại Nha-Trang để xử tôi, và kết án tử hình tôi về tội "phan quốc".

Lá thư trả lời của tôi đã không được đăng trên VNTP,...

Chàng những thế mà các số báo tiếp theo, tờ VNTP lại còn đặt ra đủ thứ nghi vấn... Tôi xin tóm lược phúc đáp:

1. ĐẢNG VIÊN ĐẢNG CS ĐÔNG-DƯƠNG? Theo tôi biết, Đảng CS Đông Dương đã giải tán năm 1945. Năm đó tôi mới 3 tuổi. Không lý một đứa bé 3 tuổi đã được kết nạp vào đảng? Ngay đến khi Hiệp-Định Genève ký kết năm 1954, tôi

cũng chỉ là một đứa bé. Thân sinh của tôi đã mất sớm. Kể sinh của tôi là một địa chủ đã bị CS đầu tở về cùng đã mất mà hầu hết đồng bào ở Phú-Văn ai cũng biết. Năm 1956, tôi mới thi bằng tiêu học. Năm 1962, tôi tốt nghiệp trung-học và năm 1967 tôi tốt nghiệp đại học. Cho nên có thể nói là tôi đã lên học hỏi và trưởng thành từ thời Đệ Nhất và Đệ Nhị Cộng-Hoa.

Suốt thời gian làm dân biểu, tôi sinh hoạt trong khối Đệ-Lập do Luật Sư Trần Văn-Tuyên lãnh đạo, nên lập trường chính trị của tôi là lập trường chính trị của Khối, đã được minh thị trong Hiến-Pháp. Tôi đã từng đệ đơn đến Tôi-Cao Pháp-Viên để kiến nghị bà Thiệu chiếm đất bất hợp pháp của dân ở Long-Khánh, nên tôi luôn luôn bị Thiệu thù ghét và muốn tìm mọi cách để triệt hạ tôi, và dĩ nhiên chỉ có cách chụp mũ CS là hiệu quả nhất. Nhưng TT. Thiệu đã không thực hiện được điều đó. Vậy thì ngày nay, ông N.T. Hoàng có khả năng gì, mà hòng đem cái mũ "CS cáo cấp" để chụp cho tôi ở cái xứ tự do này, trong lúc mà tôi đã từ bỏ mọi đặc quyền của giai cấp thống trị, hy sinh tính cảm gia đình, để có thể lên tiếng tố cáo những tội ác của CS trước dư luận thế giới.

Hậu quả của tôi tham trạng 30-4-1975 là tổng hợp của nhiều nguyên nhân, mà nguyên nhân chính vẫn là giới lãnh đạo. Không thể đổ tội cho Đệ-Lập, cho Phật Giáo, cho Phong Trào chống tham nhũng, hoặc quân chúng được. Thành phần hy sinh nhiều nhất trong suốt 20 năm chiến tranh và qua, vẫn là thành phần "thâm lăng" chứ không phải bọn "cai thầu chống Cộng", c. h. i. biết chống Cộng bằng mồm để trục lợi và hưởng thụ. Đa số thâm lăng đó đang gánh chịu mọi nhọc nhằn ở quê hương, và đang tiếp tục chống, đối sự thống trị tàn bạo của chế độ mới. Sự hy sinh của Luật Sư Trần Văn-Tuyên, của T. T. Thích-Thiện-Hiến là những thí dụ điển hình.

Sau ngày 30-4-75, thực tế đã thấy rõ: không một dân biểu đối lập nào là cán bộ nam vùng của CS cả. Hai tên cán bộ CS nam vùng trong Quốc-Hội là ĐB. Nguyễn-Tân-Phước và ĐB. Đinh-Văn-Đệ, đều là dân biểu thân chính, từng năm giữ những chức vụ quan trọng trong Quốc-Hội...

Việc CS đưa tôi ra ứng cử dân biểu có thể có nhiều lý do, mà theo tôi biết:

a- Lý do tuyên truyền: sau khi chiếm trọn MNVN, CS BV với vẻ xúc tiến việc thống nhất mà cụ thể là bầu - cử Quốc-Hội. Chính sách lừa bịp dư luận thế giới được mang ra áp dụng trong dịp này. Do đó, ngoài 95% là đảng viên nồng cốt, chúng còn - dùng khoảng 5% những người ngoài đảng, để nêu ra vẻ - chính sách tử do, dân chủ và hòa giải hòa hợp dân tộc của chế.

Chúng đã đưa vào Quốc-Hội một số lính mưc, đại đức, chức

sắc Cao-Đài, Hoà-Hảo, và một số trí-thức miền Nam không nằm trong "Mặt Trận DTGP". Cá nhân tôi là nạn nhân của chính sách lừa bịp đó.

Sở dĩ họ chọn tôi, có lẽ tôi là người dân biểu duy nhất ở miền Trung chưa từng tham gia vào bất cứ đảng phái chính trị nào, vì CS vốn dĩ rất sợ các đảng phái. Tôi xuất thân từ một sinh-viên, rồi đi dạy học, và ra ứng cử dân biểu tại địa phương tôi. Tôi lại là Vụ-Trưởng Sinh-Viên Phật-Tử, lãnh đạo sinh viên Phật Tử toàn quốc lúc bấy giờ. Về sau Hiệp-Định Paris 1973, tôi lại là thành viên của Lực-Lượng Hoà-Giải Dân-Tộc trung ương, do nghị sĩ Vũ-Văn-Mầu lãnh đạo. Tôi nghĩ, đó là những lý do mà CS muốn dùng tôi để tuyên truyền. Vì trong các kỳ họp Quốc Hội cũng như những lần gặp gỡ báo chí ngoài nước, chúng thường nêu những hợp của tôi để khoe khoang về chính sách Hoà-Giải và Hoà-Hợp Dân-Tộc của chúng.

b- Thủ đoạn triệt hạ thế lực của MDTGP.

Một lý do nữa mà tôi được biết là sau khi chiếm xong MNVN, các nhà lãnh đạo miền Bắc đã có một chính sách để triệt hạ thế lực của MDTGP, đặc biệt là những thành phần yêu nước đã bị lợi dụng quá khứ. Do đó, ngoài việc dùng một số người ngoài Đảng ra ứng cử ở miền Nam, họ còn đưa rất nhiều người từ miền Bắc vào Nam tranh cử và chỉ dùng một số rất ít những người trong MDTGP vì lý do tuyên truyền. Những những người này chỉ nắm giữ các chức vụ tượng trưng như Ng. Hữu-Thị (đề nghị phó Chủ-Tịch) Nguyễn-Thị-Bình (phó trưởng Bộ Giáo-Dục đặc trách bậc tiểu-học) v.v... Tại tỉnh tôi, có 3 người từ miền Bắc đưa vào tranh cử. Đó là ông Đào Thiệu-Thị (phó trưởng Bộ Tài Chính), ông Nguyễn-Hữu-Mai (phó trưởng Bộ Kế-Hoạch và Ngân Sách), ông Nguyễn-Văn Phấn (Thiếu-Tướng Hải-Quân, phó trưởng Bộ Thủy Sản). Các tỉnh khác cũng tương tự.

Cho nên, đối với CS, đứng bảo rằng, phải có công trạng gì mới được chúng đưa ra ứng cử. Nói thế là chưa hiểu gì về CS cả. Biết bao bạn n. đ. m. vùng, bạn chạy hiệu sau ngày 30-4-75, kể cả những người đã từng hy sinh cho chúng suốt 20 năm ròng rã gian khổ, đã bị chúng đối xử hết sức phũ phàng!

c- Sự đánh giá sai về sức phản kháng của quân chúng miền Nam.

Một điều nữa là bọn CS BV đã đánh giá sai sức phản kháng của quân chúng miền Nam. Chúng tưởng rằng đồng bào miền Nam còn để để đầu hơn cả đồng bào miền Bắc mà chúng đã kinh nghiệm sau 20 năm thống trị của chúng. Chúng không bao giờ nghĩ đến chuyện một người được "ưu đãi" như tôi, lại có thể từ bỏ để ra đi. Cho nên, dù có 100 Nguyễn-Công-Hoan trong Quốc-Hội 492 ghế của chúng, thì chúng cũng không lo ngại,

chứ đứng nói gì 5%. Thế nhưng, nếu có chúng vài ba Nguyễn-Công-Hoan dám từ bỏ để ra đi thì tôi chắc chúng phải run sợ. Và hiện tại, chúng đang run sợ về những hoạt động của tôi.

Tôi không dám tự đề cao cho mình... Việc tôi ra đi, cho dù tôi không hoạt động gì cả, cũng đã là một đóng góp. Ông Nguyễn-Thanh-Hoàng, lý nào, lại chửi bới lên sự đóng góp của tôi?

2. "TÍNH-BÁO CHIẾN-LƯỢC CỦA CS", VÀ "ĐIỀU TRẦN-KIỆT VỚI QUỐC-HỘI HOA-KỲ ĐỂ XIN VIỆN TRỞ CHO HÀ-NỘI"?

Đã gọi là "tính báo chiến lược của CS" mà khi đi về tranh luận với Quốc-Hội Hoa Kỳ, có cả sự tham dự của nhiều viên chức cao cấp chính quyền, lại xin viện trợ cho Hà-Nội, thì làm sao có thể gọi là "tính báo chiến lược được"? Ông Nguyễn-Thanh-Hoàng đã tự mâu thuẫn với ông về điều vu cáo đó.

Sở dĩ tôi nêu vấn đề người Mỹ bị mất tích, vì tôi biết rõ vấn đề đó. Tôi muốn tố cáo với thế giới về sự gian manh và vô nhân đạo của bọn CSBV vì phạm trọng trách các hiệp ước quốc tế, đặc biệt là vấn đề t. b. chiến tranh, và tôi muốn Quốc-Hội cũng như chính phủ Hoa-Kỳ biết rõ vấn đề đó.

Tôi tin rằng những dữ kiện mà tôi đã cung cấp (hết tiệt không tiện nêu ra đây) đã, đang và sẽ đóng góp cho công cuộc đấu tranh chung của chúng ta.

Dân biểu Robert K. Dornan, là người đã tham dự đầy đủ các buổi điều trần của tôi, và sau đó, ngày 15-8-77, đã từ động gửi một văn thư đến sở dĩ trú Hoa-Kỳ, để can thiệp cho tôi được định cư vĩnh viễn tại đây, với lý do mà ông đã nêu trong văn thư: "Nếu ông Hoan bị trả trở về Việt Nam, ông sẽ bị giết vì cuộc điều trần của ông trước QH Hoa-Kỳ về vấn đề người Mỹ bị mất tích" (if Mr. Hoan was forced to return to Vietnam he would be shot because of his testimony to US Congress regarding American missing in action).

Mặt khác, ông Dornan cũng đã từ động gửi một - luật đến QH Hoa-Kỳ để can thiệp đặc biệt cho tôi. Ông Dornan, theo tôi biết, là người có tinh thần chống Cộng rất vững chắc. Việc ông sponsor tôi và giúp đỡ tôi là một việc làm hoàn toàn tự nguyện và có tính cách nhân đạo.

Tuy nhiên, giữa chúng tôi đang có sự hợp tác mật thiết cho công việc chung mà riêng tôi, quyền lợi của Dân - Tộc bao giờ cũng trên hết.

3. ĐI DAN-MẠCH ĐỂ ĐẦU ĐỘC CÁC EM CỐ NHỊ VÀ ĐI HOA-LÀN ĐỂ VẬN-ĐỘNG VIỆN TRỞ CHO HÀ-NỘI?

Tờ báo lại dựng những câu chuyện tôi đi Đan-Mạch, trng khi tôi không hề đặt chân đến Đan-Mạch, nên chúng biết mặt mũi các em cố nhị mà VNTP đã mô tả hết sức ly kỳ ra làm sao.

Quyền sở thông hành của tôi vẫn còn đây. Tôi sẵn sàng

đưa Quý Vị xem, kể cả ông N. T. Hoàng nếu muốn.

Tôi có đi Hoà-Lan và Pháp. Tại Hoà-Lan, tôi điều trần trước Quốc-Hội, nói chuyện với các tôn giáo và các đoàn thể; họp báo tại thủ đô La Haye. Tất cả đều được báo chí Hoà-Lan đăng tải, cũng như đài truyền hình và đài phát thanh Hoà-Lan loan đi trong toàn quốc. Tôi đã nhớ dịch các bài báo sang tiếng Anh. Quý vị nào cần, tôi sẵn sàng cung cấp.

Tại Pháp, tôi cũng đã gặp gỡ báo chí, và được báo L'Aurore cũng như báo Le Monde đăng tải. Những thành quả mà tôi đã gặt hái được trong chuyến đi Âu-Châu, tôi không muốn kể ra đây. Mọi đóng góp của tôi, dù ít dù nhiều, tôi xem đó là bổn phận.

(...)
4. VỢ CON TÔI ĐƯỢC SANG PHÁP BẰNG THÔNG HÀNH CHÍNH THỨC CỦA CSVN, VÀ ĐƯỢC ĐÓN ĐAI-SƯ VỞ TAI PHÁP TIẾP ĐÓN NIỆM NƠ?

Vợ con tôi đã trốn đi bằng thuyền, nhờ một người cậu ruột chuyên làm nghề đánh cá ở Đà-Lãnh đưa đi, và đã được tàu vớt đưa vào trạm trú tại trại tù nan Singa-pore. Ông Nguyễn-Thanh-Hoàng chỉ cần gọi điện thoại đến tôi, hoặc đến sở dĩ trú Hoa Kỳ, ở Washington DC thì rõ, làm gì lại bị bịa đặt ra câu chuyện ly kỳ như vậy.

Kính thưa Quý vị,
Đã hơn một năm trời ra đi để đấu tranh, mong góp phần lật đổ ách thống trị tàn bạo và phi nhân của CS, mà tôi đã chứng kiến sau 2 năm chung sống. Những tháng ngày đó, tôi đã tranh đấu của tôi khỏi bị lệch, vì không khéo, chúng ta mãi mãi cứ lán nhau, mà quên mất mục tiêu chính của chúng ta là bọn CS đang day đọa đồng bào chúng ta tại quê nhà. Cho nên, tôi đã cố gắng nhân nhượng và yên lặng. Tôi tin tưởng ở thời gian v. a việc làm sẽ oai sáng tất cả những nỗi oan ức của tôi, vì không gì có thể giấu diếm được ánh sáng mặt trời, nhất là trường hợp của tôi, đã được dư luận chú ý. Dù vậy, công cuộc vận động của tôi cũng gặp nhiều trở ngại, nên một số thân hữu đã khuyến

tôi nên trả lời. Đó là lý do chính đã thúc đẩy tôi viết những dòng chữ này.

Tôi nghĩ rằng: trong hoàn cảnh hiện tại, trước sự thống khổ của đồng bào, cũng như trước các trào chống đ. o. i. nhân mẽ của mọi tầng lớp quần chúng trong nước đối với chế độ CS, tất cả chúng ta, những người Việt ở hải ngoại, dù thuộc thành phần nào, nếu có lòng Việt quê hương khó đau, muốn đóng góp vào công cuộc chống Cộng cứu nước, thì chúng ta cũng nên gạt bỏ tất cả mọi tư, hiềm chấp nể trong quá khứ, để cùng nhau trực diện với CS. Có như vậy, chúng ta mới hy vọng: có thể một ngày về.

Riêng phần tôi, tôi mãi mãi đóng góp, dù bất cứ khó khăn nào, phù phùng nào. Và tôi chẳng bao giờ hờ vong vào bất cứ địa vị hay danh vọng nào, trong hiện tại cũng như trong tương lai, giữa lúc mà đồng bào ở quê nhà đang ngày đêm rên siết dưới gông cùm CS. Đó là những lời tâm huyết của tôi. Tôi kính gửi đến Quý Vị.

Kính thư,
NGUYỄN-CÔNG-HOAN
201 Center St,
Apt # K
Annapolis, MD, 21401

BỨC THƯ

MINH ĐỨC HOÀI TRINH

Anh,

Mở thư này ra anh có nghe mùi dầu, mùi gừng, mùi thuốc gần vì mấy hôm nay giao mùa, hình như có rất nhiều người ốm, có nhiều, sự ấy thì năm nào cũng đi tiên phong. Suốt cả tuần lễ, không đọc, không viết, đến nghe đài phát thanh cũng dứt đầu, bởi anh còn lằm ảm ỉn ngủ. Đầu óc trống rỗng, ngay cả một chữ nào cũng không thể suy nghĩ, con người thật là mong manh, thấy bên ngoài, tưởng mấy chục kí, ghé gớm lắm, mà chỉ một làn gió nhẹ cũng quật được năm xuống.

Biết vậy mà tại sao làm người cứ tưởng mình bất diết và cứ lằm khờ nhau, tưởng đời cứ xác ướp thuốc vào, là còn nguyên vẹn mãi? Đứng để bỏ gạo, và đầu sao cũng chỉ là một cái xác khô cứng có lẽ lối gì cho ai phải không anh.

Từ này đến giờ tôi nói gì, liệu anh có hiểu hay tôi nói với riêng tôi. Anh sẽ giận, trách, sao dám bảo là anh không hiểu.

Anh có nghe tin sắp có một đêm da liễu "Hát Cho Người Ở Lại" không? Hôm nay nhân tiên chúng có gì nói với nhau, tôi muốn đặt câu hỏi với anh, tại sao có Những Người Ở Lại. Hai chữ "ở lại" hay "ra đi" đối với những ai khác, thì ý nghĩa nó thật tầm thường, chẳng có gì phải mang ra mà thảo luận. Nhưng với chúng ta, những người mà hẳn vì oạn nghiệp nặng, nên hai chữ "ở lại" và hai chữ "ra đi", nó chứa đựng biết bao nhiêu là niềm chua xót đắng cay.

Tại sao mà ở lại, có nhiều cũng có ba bảy thủ ở lại, có những kẻ ở lại mà hưởng thụ sự khi đã năm vừng, và cũng đã từng hưởng thụ rồi. Có những người ở lại vì ngỡ rằng, với những lời tuyên truyền khoan hậu, với sự đơm ngố của thế giới, và hơn thế nữa, nghĩ rằng chẳng làm gì tôi lỗi thì tại sao lại phải bỏ nhà, bỏ cửa, bỏ quê hương, mà má ông cha để ra đi, sống gửi thân nơi xứ người làm gì. Một số khác còn nghĩ xa hơn, cũng là người Việt Nam với nhau cả, hay cùng là người cả, giết hết người đi thì ở với ai. Ngoài ra, còn một số quá tính toán tin rằng sẽ có thể làm được cái gì, một chức phận gì cho vợ con được vinh hiển, cũng như có người chỉ vì một tâu được nhà, được xe hơi, bỏ đi thì tiếc của... Trong tất cả những người ấy, còn có một số người ở lại, một định không ra đi, vì đi hết thì lấy ai mà chiến đấu. Ở lại những người ở lại những đang phải ẩn náu trong rừng sâu, sống một cuộc đời của người anh hùng mà tất cả chúng ta khi nói đến đều phải kính phục.

Anh có đồng ý với tôi về sự phân chia từng hạng người ở lại như trên không. Lắm lúc, tôi giật mình, xấu hổ, vì có vài khi hầu như tôi quên không nghĩ đến, để cho mình bị cuốn trôi vào trong guồng máy xã hội nói mình đang tan gũ. Quyền những nỗi đời khổ quả quai, từng giờ, từng phút của những người ở lại.

Đừng hai chữ xấu hổ còn quá nhẹ, đêm nay xưng tội với anh để có với bớt đi một phần nào chăng?

Anh có nhớ, mỗi anh đèn nghe những bài ca bài nhạc, mà các nghệ sĩ đã hát riêng dành cho những người ở lại ấy. Tôi chẳng làm được gì giúp ích nên chỉ đóng góp trong sự đèn xem như các bạn, như một số người khác vậy thôi. Anh đèn nhẹ, chúng mình sẽ gặp nhau.

Gần hết năm rồi, anh có sơ thời gian không anh, và có bao giờ anh từ hồi mình đã làm được gì chưa? Tôi hỏi anh vì sáng nay vẫn mỗi nhân được quyền lịch mới và một k y trả của các bạn từ phường xa gửi tới. Cảm quyền lịch biết rằng ngày Tết sẽ rời vào ngày 28 tháng giêng dương lịch, ngày Kỷ Mùi, hành Kim, sao Mão, anh có biết sao Mão là gì không? Nó là một trong 28 vì sao, ta vẫn gọi là nhĩ thập bát tú, thuộc phương tây, mà Bach hơ là chính tinh. Sao Mão được từ điển ghi là: Bạch hơ chi trung tinh, ngày có sao Mão là một ngày ngắn và được các thiên văn gia xưa nhân là chính khí của mùa đông.

Sách Nghiêu điển còn ghi rằng đó là ngày mà người dân phải lo sự ăn canh, và chim chóc đều thú bắt đầu mọc lông tơ. Thân thoại Âu Tây kể rằng sao này là 7 cơ con gái của Atlas và có tiên Pleione. Do đó mà sao Mão mang danh là Pleiades ta gọi là quãn tinh, nhưng có sao Merope là một trong mấy vì sao mà mất người nhìn không thấy, thiên văn gia gọi là lost pleiad và thân thoại kể rằng cô nàng vì trót yêu một người trần tục nên phải ẩn mình trốn đi, anh thấy người trần cứ đứng thường không?

Chưa hết đầu anh, mỗi vì sao còn rất nhiều chuyện để nói, và đủ gây tâm chí chúng về với nên tôi cũng nhân dịp giấy mà kể nốt cho anh nghe một tí về sự tin tưởng của người xưa về sự xuất hiện của vì sao này thường không mấy khi được yên ổn, sao này là một vì hung tinh, những chúng tiêu diệt năm, năm ngoái nó xâu, mà năm nay khá hơn, năm nay có bé chủ bé nào sinh gặp vì sao này thì thủ nhỏ vật và những lời lại khá hơn.

Đừng là đủ giấy viết lên những, còn muốn viết thêm những không biết có viết nổi vì chiều nay thủ bại, trong số láng giềng chúng biệt từ phía nào, (những người mới don đến chủ mấy năm trước chưa bao giờ nghe), họ phải là những người Châu Phi vì suốt cả giờ họ đánh trống và mua hát. Tưởng như đang ở rừng Châu Phi. Nghe thật bức mình. Thế mới biết, người xưa nào thì chỉ chịu được thì ả m nhạc của xứ ấy. Đứng bảo ta làm khi cũng mở c gĩa cho nhạc cái lừng vang ra những đầu sao nó cũng không âm ỉ và khổ chịu như thủ tiếng rừng rú này.

Tôi đi sự phận ửng của các vì láng giềng khác, mà sao chưa thấy, ỉ thường, không ai chịu, thế nào cũng có cái hết âm lên, hay hôm nay thủ bại, nên mọi người đi chơi hết rồi. Chỉ còn tôi, vì ở vì còn quá bài, nên phải năm nhà viết cho xong, mà rồi chẳng bao giờ xong.

Thư dài chưa anh, và anh đọc đã ngắn chưa, thời tôi ngừng để cho anh nhay sang đọc những bài khác hấp dẫn hơn và bỏ ỉch hơn.

Anh mạnh và thăm tất cả các bạn.

M.Đ.H.T.

Ngẫm sự đời...

MỘT BUỔI PHÁT GẠO

Tại một làng miền Trung một hôm bỗng nhiên dân chúng thấy treo một tấm bảng trước nhà làng: "phát gạo miễn phí cho tất cả mọi người". Bất đầu từ 8 giờ ngày x tháng y năm 1978. Mặc dầu là chuyện la hiên có, nhưng mọi người đều nghĩ có lẽ được mùa cho nên chính phủ gia ổn định biết. Thế là 4 giờ sáng hôm sau họ lục tục mang thùng mang rổ để ngồi chờ phát gạo.

Họ chờ mãi cho đến 8 giờ. Rồi họ ngồi chờ cho đến 9 giờ, 9 giờ rưỡi, 10 giờ. Cũng thấy nhà làng đóng cửa kình ch. Lúc 10 giờ cửa hé hé mở. Họ hoan hô và đứng sấp hàng những cánh cửa lại đóng sập. Họ lại ngồi xuống tiếp tục chờ. Thời gian qua, 11 giờ, 11 giờ rưỡi, 12 giờ. Cửa của lại mở ra, một cán bộ đóng đặc hồ: "... chúng tôi không lấy gạo của nhân dân để phát cho Ngụy. Ai là bà con với ngụy xin ra về." Thế là một số người lục tục ra đi. Các người còn lại đứng thanh v tay khen quyết định của anh cán bộ và đứng vào hàng ngũ chính thức. Những anh cán bộ lại lui vào và đóng cửa lại. Dân chúng lại ngồi xuống chờ. Thời gian lại từ đầu: qua, 1 giờ; 2 giờ; 2 giờ rưỡi, 3 giờ... Cửa của nhà làng mở ra, anh cán bộ lúc này hiên ra và tuyên bố: "Ai không có công với Đảng và nhà nước xin ra về. Chúng tôi để dành gạo của nhân dân để thưởng với những kẻ đã gia sức cho Đảng và nhà nước!" Một số người lui thủ ra đi. Các người còn lại hăm hờ khi lấy khen để vì kiến cáo siêu của các cán bộ cấp làng. Những cánh cửa lại đóng lại. Các người còn lại không nản chí, ngồi xuống chờ gạo. Rồi 4 giờ, 5 giờ... 6 giờ. Anh cán bộ lại hiên ra và hỏi nhà: "Ở đây chỉ còn đảng viên trung tâm của đảng?". "Đa phần."

"Thế thì xin nói thiết khg biệt thưởng quý nào treo tấm bảng trước nhà làng, chứ làm gì có chuyện phát gạo miễn phí..."

Dân chúng chán nản ra về: "Có một người nói: "...mấy tháng ngụy sống thật, đãi khách phở nôm, tui nó cũng được du đãi hết!"

LẮNG TỬ

VỎ ĐỊCH DI CHUI

Ở thế giới này lắm xí CS, và xí nào cũng có một 10 người mỗi năm đi chui khỏi xí họ để tìm tự do.

Nếu so sánh các công cuộc đi chui thì mạo hiểm nhất thế giới lúc này chắc hẳn là dân Việt Nam. Những bên Nga gần đây cũng có một cuộc đi chui lý kỳ.

Anh chàng đi chui tên là Victor Bublick, người Nga. Kỳ đầu, anh đi một mình trên một chiếc thuyền con giữa đêm vượt biển Baltique nhẹ gặp gió mạnh thì ngược nên anh đã phải đổi dịp khác.

Kỳ thứ nhì anh đi một đoàn tân biên giới Thụy Điển nhẹ gặp hàng rào kẽm gai cao chót vọt nên anh lại phải vắt thân đi về.

Kỳ thứ ba là kỳ chót, anh chọn đường xa và heo lánh, đi bộ 600 cây số dưới băng giá suốt ngày đêm, sau 18 ngày, anh sang được Thụy Điển xin tỵ nạn chính trị.

Quên mất không nhớ ai nói: "Không gì quý bằng tự do!" Âu đây cũng là một ví dụ điển hình.

TRƯỜNG VĂN LINH

Nửa đùa Nửa thật

dại biến thiên

Các độc giả NEMT có thể nhận thấy từ vài tháng nay, kỳ nào Thăng Gân tôi cũng nói về đề tài Đức Tin cả. Những ai theo dõi mục này thì cũng xuyên và kỹ lưỡng, hiểu rằng số đi như vậy, là vì Thăng Gân tôi tin thời giờ rất gấp rút. Một cuộc đại biến thiên đã gần kề.

Thật vậy ư? Không phải chỉ riêng Thăng Gân này, nhiều người, bằng nhiều cách khác nhau, kể nhớ phân tích sự luận, người qua báo toán, hoặc có k e nhờ sự soi sáng đặc biệt của Thượng Đế, cũng tin rằng 1 cuộc chiến tranh nguyên tử sắp xảy ra. Nhiều người, vì vậy bảo phải trốn khỏi những nơi có thể bị bom nguyên tử, đi tìm những chỗ yên ổn hơn mà sống. Thăng Gân tôi nghĩ nói như vậy vẫn chỉ đúng 1 phần. Những tranh nguyên tử đâu sao cũng chỉ do bàn tay con người gây ra mà thôi, hoặc nói đơn hơn, do Thượng Đế xui khiến con người gây nên. Ngoài ra, còn có phần của Trời nữa chứ. Chẳng hạn như động đất. Dịch thế. Đói kém. Mất trời tối đen. Mặt trăng không còn chiếu sáng nữa. Những sự khủng khiếp và những điều là lớn lao. Chạy đi đâu mà thoát cho khỏi. Những điều kinh hoàng trên, cuộc đại biến thiên xảy ra như thế nào, trong Thánh Kinh Thiên Chúa Giáo có nói rõ (một năm về trước, NEMT có trích đăng vài đoạn trong Nhân Bản tháng 12/1977). Thuyết Nhà Phật cũng có nói

đến cuộc đại biến thiên này gọi là "Long Hoa Đại Hội", mà nhiều vị chân tu tin thực đã gần kề.

Tại sao đại biến thiên gần kề lại cần có Đức Tin?

Thường Đế là đấng trọn vẹn trọn lành, không khi nào tự nhiên Ngài gây ra một biến cố có long trời lở đất để tiêu diệt một phần nửa nhân loại một cách vô duyên vô cớ cả. Số đi như vậy, là vì có mấy ngàn năm nay, loài người chúng ta mù loà, đi từ đăm mê này đến đăm mê đó, nhưng ngu dốt, toàn đăm mê ảo ảnh thế gian mà thôi, không biết khao khát chân lý duy nhất, là tìm con đường để linh hồn được trở về với Cõi Nguồn của sự sống. Thường Đế thương xót, sai bao nhiêu tiên tri xuống dạy dỗ. Nhưng chúng ta không nghe. Ngược lại càng ngày chúng ta càng xa với Đạo. Đức Tin tan biến. Tình người người lạnh. A i nói chuyện đạo chúng ta cười. Ai đau khổ hoạn nạn, lộng chúng ta đứng đưng. Riêng từ mấy trăm năm nay, loài người còn có tâm đầy sự lằm ỉn đến mức tôi đã của nó. Vì vậy, thời này là thời báo oán, đang con Cha trả về Cha, con quỷ trả về quỷ.

Trong con người chúng ta có hai phần, phần của Thượng Đế và phần của quỷ. Nếu ta sa chước cám dỗ, say mê, lằm ỉn lạc thú thấy của cái đời sống thế gian, mỗi ngày ta sẽ chìm một sâu trong tội lỗi; và ta để phần quỷ thắng, và như thế trở thành con của

quỷ. Ngược lại, nếu ta biết nhân thức tất cả mọi sự trên thế gian này kể cả mạng sống chúng ta chỉ là tạm bợ, chỉ có quan hệ giữa linh hồn chúng ta và Thượng Đế mới là trường cửu; nếu ta hiểu như vậy, và thành tâm khao khát cố gắng sửa sai, thanh lọc đấng trở về, ta sẽ được đức phân quý và trở thành con của Cha. Đại biến thiên là có hồi cuối cùng t hử thách loài người, để con Cha lộ mặt và được cứu, để con quỷ lộ diện và bị trừng phạt đời đời. Nếu tin theo Phát Giáo, thì sau đại biến thiên không còn luân hồi nữa. Đây là cơ hội cuối. Vì vậy, cần Đức Tin để được cứu. Để diệt phần quỷ trong con người chúng ta và trở thành con của Thượng Đế. Thế giới sau ngày đại biến thiên sẽ là 1 thế giới gồm toàn những con thức của Thượng Đế, khao khát cùng nhau đi tìm con đường trở về cùng Cha, thay vì tiếp tục mê lằm chuyện thế gian như trong thế giới hiện tại.

Thăng Gân tôi chỉ là đứa mù loà đi tìm Đạo. Mong rằng đời với những kẻ thành tâm, những giống này sẽ giúp chúng ta cùng học hỏi đấng nuôi sống Đức Tin. Để đầu chúng sót về Việt Nam, hay chết ban thây trong cuộc đại biến thiên sắp tới, Thượng Đế cũng chúng cho lòng thành của chúng ta mà không bắt giam linh hồn chúng ta trong ngục tù trường cửu.

THĂNG GÂN

TB: Thăng Gân tôi không hề có ý kêu gọi độc giả đi tu. Phải tham gia tích cực vào đời sống thế gian. Đi học,

chuyện gần chuyện xa

(Tiếp theo tr.5)

trọng tài! Và xét rằng ông Nyerere hơi gầy có yếu đuối so với ông Amin tuyên bố sẵn sàng đấu với một tay bước sa lung và hai chân đeo quá tạ!

Tiếc cho các đài vô tuyến truyền hình không có được trên quyền anh lịch sử này để mà quay. Nhưng trong khi đó thì Mig bắn Mig chỉ chơe trông cũng vui mắt.

LÁ THƯ NIÊN BẢN

(tiếp theo tr.1)

bình dị mà họ đã bị tước đoạt. Nếu từ đó là một món hàng có thể viên trợ được, thì điều ích lợi nhất các quốc gia tiên tiến có thể làm là viện trợ tức khắc từ do cho Việt Nam.

Nếu không, chỉ có một giải pháp lâu dài duy nhất cho vấn đề người tỵ nạn VN: đó là chính sách cai trị, hiện tại phải được thay đổi. Bằng cách này hay bằng cách khác.

trang TUỔI XANH

hà rầm hà rạc

Ngày xưa, một nhà nọ, có hai anh em, cha mẹ mất sớm, để lại một túi cổ vào hang khá rộng vùng. Từ trước, 2 người vẫn ở chung với nhau. Ít lâu sau, người anh lấy vợ. Anh bảo em:

"Bây giờ đã đến lúc phải chia gia tài ra, để cho mày học ăn học làm với người ta!"

Đến ngày chia của, anh chia một tờ giấy, bảo em:

"Của cái của cha mẹ để lại, có ba giống: giống đực giống cái và giống con. Mày bẻ bóng nên tạo những cho mày tất cả những tờ giấy giống đực, và giống cái và giống con thì phân tạo. Nghe chưa, nếu mày bằng lòng thì ký vào đây!"

Em ngây thơ, tưởng là anh thường thật, nên không nghĩ ngợi gì cả, ký ngay vào giấy. Cuộc chia của bắt đầu. Những đồ vật nào mà chả gọi là "cái" hay là "con". Người anh đếm lại:

"Cái" nhà này: của tao, con trâu này: của tao, con lợn này: của tao, cái chum này: của tao, cái cây, cái bừa này: của tao..."

Suốt từ sáng đến chiều, những của chim của nội chia đã sắp với mà vẫn chưa có một vật nào giống đực cả.

Mãi đến lúc trời đã tối, người em tức mình mới chụp lấy một cây dao nĩa dựng ở hè nhà mà nói rằng:

"Đây là 'đực rựa', thuộc về phần tôi!"

Nói xong, vác rựa lùi lùi đi ra giữa lúc người anh cười ha hả vì thấy mũi kiếm của mình đã đứt.

Từ đây, người em ngày ngày vác rựa vào rừng chặt củi làm kế sinh nhai. Vì không có nhà ở, nên anh ta phải ăn nhờ ngủ tạm hết nhà người bà con này qua nhà người kia quen khác. Có hôm phải nằm đình năm chửa, ngủ cầu, ngủ quán như kẻ cầu bơ cầu bắt. Những anh văn chăm chỉ làm ăn để khỏi phải cái nhọc nhằn tay ăn xin.

Một hôm, trăng non vừa mọc, anh đang ngủ say, tỉnh dậy tưởng trời đã sáng, bèn vớ lấy rựa đi miết lên rừng. Đến cửa rừng mới hay là mình nhầm: trời vẫn còn khuya. Bèn nằm dưới chân dưới một gốc cổ thụ đợi sáng, nhưng bỗng dưng ngủ quên lúc nào, không hay. Anh chẳng ngờ ngờ rằng nơi đây là chốn chôn dĩa của một bầy khỉ. Hôm ấy, chúng cũng kéo nhau đến đây, nhưng khi thấy dưới gốc

cây có một người là năm thắng đườn thì đó là 1 thầy người; chúng bèn xúm nhau khiêng đi chôn để lấy chồ nhậy nốt. Đang đi anh chẳng bỗng tỉnh giấc, toan la lên những thầy chuyên hay hay, nên cứ nằm im để xem bọn khỉ khiêng mình đi đến đâu. Hồi lâu, anh nghe bầy khỉ dừng lại, nói với nhau:

"Hà rầm hà rạc, chôn vào hồ vãng, không chôn hồ vãng!"

Nhưng trong bầy khỉ, có 1 con khỉ đột đứng đầu, bảo chúng:

"Hà rầm hà rạc, chôn vào hồ vãng, không chôn hồ vãng!"

Thế là bầy khỉ lại tiếp tục khiêng anh tới một chỗ khác xa hơn. Đến nơi, chúng đặt anh xuống, rồi kéo nhau trở về gốc cổ thụ. Anh chẳng thấy xung quanh mình có những cục vàng sáng chói thì mừng lắm, bèn chờ cho đến khi khuất mới đứng dậy nhặt dây túi mang về. Từ khi trở nên giàu có lớn, anh chẳng hết làm nhà của lại tậu ruộng vườn, nuôi trâu bò, cuộc đời muôn phần tử hên trước.

Câu chuyện một người tiêu phu lên núi bắt được vàng từ đây lan đi khắp nơi. Người anh nghe nói, nửa tin, nửa ngờ. Một hôm vào ngày giỗ cha, hẳn thấy em mình tìm đến mời về nhà ăn giỗ. Hẳn với và nhận lời. Bước vào nhà em, người anh không giấu được kinh ngạc.

"Từ dạo ấy đến giờ, chú mày làm thế nào mà phát tài dữ vậy?"

Em vui vẻ kể tỉ mỉ cho anh câu chuyện lên rừng gặp khỉ, và từ hồ vãng, tình cờ được chúng chuyền sang hồ vãng. Nghe đoạn, người anh mỉm cười gật gù, và cũng chờ một đêm trăng non, một mình vác rựa lên cửa rừng. Hẳn ta cũng giả vờ dưới chân năm dưới gốc cổ thụ nọ. Lát sau, quả có một bầy khỉ đến

gửi cu Hùng bên Hoa Kỳ

Thăm thoát thế mà đã hơn ba năm trôi qua rồi đây, kể từ ngày chúng mình theo bố mẹ chạy Việt Cộng. Không may lắm sao bố mẹ bỏ lại đi Mỹ, và bố mẹ Tuấn lại lọt sang bên Pháp này. Suốt từ ngày ấy đến nay chưa bao giờ được tin tức gì của bố cả nên kể biết bây giờ bố ra sao? Đi học ở đâu? Và mấy đứa nhỏ em của bố nữa?...
Riêng phần Tuấn thì từ ngày sang Pháp dọn về ở ngoại ô phía nam của Ba Lê. Bố mẹ Tuấn cũng đi làm ít lâu sau đó. Tuấn thì xin vào học ở một trường trung học cũng ở khu ngoại ô này. Lúc mới đi học Tuấn khổ lắm vì không biết tiếng Pháp. Những ngày đầu, ai nói gì Tuấn cũng không hiểu. Cũng may là bố Tuấn giỏi tiếng Pháp nên mỗi tối đều kèm thêm cho Tuấn. Thế rồi cũng quen đi và bây giờ thì Tuấn không còn vấn đề tiếng Pháp nữa. Không biết bố có nghĩ giống Tuấn không chứ từ khi ra ở

ngoại quốc đến giờ Tuấn thấy đời sống bên này nó làm sao ấy? Nhà ở thì đẹp đẻ sang trọng hơn ở Việt Nam. Tuấn không thiếu gì cả từ vật dụng ở trường cho đến đồ chơi ở nhà Tuấn đều có đủ. Chỉ có một cái mà Tuấn thiếu thốn nhất là thiếu bạn thời. Ở bên này hàng xóm với hàng xóm không giống như ở mình. Bố mẹ Tuấn cũng như ở Tuấn mới lần gặp hàng xóm thì chỉ biết nói: "Bonjour Ma-dame, bonjour Monsieur" thối chí không bao giờ nói chuyện với nhau. Tuấn chuyển ở nhà bố mẹ hay nói chuyện với hàng xóm lắm, thỉnh thoảng lại còn biếu nhau thức ăn nữa cơ...
Và cũng vì thế mà Tuấn thiếu bạn. Những may mắn làm sao hôm trước Tuấn làm quen được một cô bạn nhỏ Việt Nam ở tầng trệt. Chủ nhà vừa rồi có ta rủ Tuấn đến nhà một cô bạn khác con bác T. cũng ở vùng ngoại ô Ba Lê. Vừa bước qua cửa nhà là Tuấn đã ngạc nhiên ngay vì thấy cái gì cũng có vẻ quen thuộc và giống như ở Việt Nam. Bác trai thì dạng của gỗ lo đơng này cái tú sách, Bác gái thì loay hoay trong bếp nấu cơm, lại có cả mấy anh chị cũng vào phụ việc rửa rau, bóc hành... và mỗi người nói chuyện với nhau y như chúng quăn, bên ngoài là cả nước Việt Nam vậy. Tuấn không ta làm sao cho đúng, cho bố hiểu nhưng chỉ biết là Tuấn đã rất sung sướng khi ở trong căn nhà đó.

Này kìa, Tuấn nghe mọi người ở bên này nói là đời sống bên Mỹ nó nhanh lắm và cuốn mình đi theo phải không? Bố mẹ Tuấn kể là có mấy người bạn của bố mẹ có con tuổi cũng bằng Tuấn hay nhỏ hơn nữa qua Mỹ chưa được 2 năm mà đã chứng chịu nổi tiếng Việt nữa cơ ghê không? Bơ oi, cứ nghĩ đến cái ngày gặp lại bố mẹ phải nói chuyện với nhau bằng tiếng Mỹ thì Tuấn lại rụng mình. Dùng như thế bố nhé.

Thầy Tuấn nghĩ thế mà đã hơn ba năm trôi qua rồi đây, kể từ ngày chúng mình theo bố mẹ chạy Việt Cộng. Không may lắm sao bố mẹ Tuấn lại lọt sang bên Pháp này. Suốt từ ngày ấy đến nay chưa bao giờ được tin tức gì của bố cả nên kể biết bây giờ bố ra sao? Đi học ở đâu? Và mấy đứa nhỏ em của bố nữa?...
Riêng phần Tuấn thì từ ngày sang Pháp dọn về ở ngoại ô phía nam của Ba Lê. Bố mẹ Tuấn cũng đi làm ít lâu sau đó. Tuấn thì xin vào học ở một trường trung học cũng ở khu ngoại ô này. Lúc mới đi học Tuấn khổ lắm vì không biết tiếng Pháp. Những ngày đầu, ai nói gì Tuấn cũng không hiểu. Cũng may là bố Tuấn giỏi tiếng Pháp nên mỗi tối đều kèm thêm cho Tuấn. Thế rồi cũng quen đi và bây giờ thì Tuấn không còn vấn đề tiếng Pháp nữa. Không biết bố có nghĩ giống Tuấn không chứ từ khi ra ở ngoại quốc đến giờ Tuấn thấy đời sống bên này nó làm sao ấy? Nhà ở thì đẹp đẻ sang trọng hơn ở Việt Nam. Tuấn không thiếu gì cả từ vật dụng ở trường cho đến đồ chơi ở nhà Tuấn đều có đủ. Chỉ có một cái mà Tuấn thiếu thốn nhất là thiếu bạn thời. Ở bên này hàng xóm với hàng xóm không giống như ở mình. Bố mẹ Tuấn cũng như ở Tuấn mới lần gặp hàng xóm thì chỉ biết nói: "Bonjour Ma-dame, bonjour Monsieur" thối chí không bao giờ nói chuyện với nhau. Tuấn chuyển ở nhà bố mẹ hay nói chuyện với hàng xóm lắm, thỉnh thoảng lại còn biếu nhau thức ăn nữa cơ...
Và cũng vì thế mà Tuấn thiếu bạn. Những may mắn làm sao hôm trước Tuấn làm quen được một cô bạn nhỏ Việt Nam ở tầng trệt. Chủ nhà vừa rồi có ta rủ Tuấn đến nhà một cô bạn khác con bác T. cũng ở vùng ngoại ô Ba Lê. Vừa bước qua cửa nhà là Tuấn đã ngạc nhiên ngay vì thấy cái gì cũng có vẻ quen thuộc và giống như ở Việt Nam. Bác trai thì dạng của gỗ lo đơng này cái tú sách, Bác gái thì loay hoay trong bếp nấu cơm, lại có cả mấy anh chị cũng vào phụ việc rửa rau, bóc hành... và mỗi người nói chuyện với nhau y như chúng quăn, bên ngoài là cả nước Việt Nam vậy. Tuấn không ta làm sao cho đúng, cho bố hiểu nhưng chỉ biết là Tuấn đã rất sung sướng khi ở trong căn nhà đó.

Này kìa, Tuấn nghe mọi người ở bên này nói là đời sống bên Mỹ nó nhanh lắm và cuốn mình đi theo phải không? Bố mẹ Tuấn kể là có mấy người bạn của bố mẹ có con tuổi cũng bằng Tuấn hay nhỏ hơn nữa qua Mỹ chưa được 2 năm mà đã chứng chịu nổi tiếng Việt nữa cơ ghê không? Bơ oi, cứ nghĩ đến cái ngày gặp lại bố mẹ phải nói chuyện với nhau bằng tiếng Mỹ thì Tuấn lại rụng mình. Dùng như thế bố nhé.

TUẤN ANH

TÀU HẢI HỒNG

(Tiếp theo tr.1)

những hậu quả của vấn đề của họ."

Theo lời của những người tỵ nạn, họ ra đi trên những chiếc tàu nhỏ đó vài chục người, rồi sau đó ngoài khơi, mới lên trên chiếc Hải Hồng. Điều lạ là nhiều người đi khỏi Việt Nam từ những tỉnh ly khác nhau: Nha Trang, Cam Ranh, Quy Nhơn, Đà Nẵng, Vũng Tàu... đa số đều có hỏi lộ vãng bạc.

Sau một tuần lễ chờ đợi, và trước lời đe dọa của chính phủ Mã Lai sẽ kéo tàu Hải Hồng ra khơi, chính phủ Pháp lên tiếng sẵn sàng thừa nhận một phần của số người tỵ nạn. Tiếp theo đó là nước Gia Nã Đại hưởng ứng, và sau đó là Hoa Kỳ, Bỉ cũng Tây Đức.

Đến hôm 20 tháng 11, các quốc gia đón nhận đi đến 1 thỏa thuận cùng chính phủ Mã Lai mang lại kết thúc tốt đẹp như ta đã rõ cho vãng mang của các người tỵ nạn.

Nên nhắc thêm, trong 2 thế kỷ vừa qua, số người vượt biển đã chiếm kỷ lục. Cao ủy, Ty Nan LHQ công bố con số 8695 người tỵ nạn tháng 9 và 12186 tỵ nạn tháng 10, mang tổng số tỵ nạn 75 lên đến 72379.

ĐINH CÔNG TRỰC

THƠ BẠN ĐỌC

Ô. Võ Thành Nguyên (Vitry):

"Nguồn tin đã làm cho tôi tin tưởng rằng ngày Vuthg Quốc Lào đang biến chuyển, bài báo này y hệt như ngày chế độ Vuthg Quốc Lào thay đổi; lúc đó tôi tự còn nhớ nhưng đã chứng kiến sự cuộc từ "cũ" sang "mới", đến ngày tôi ra đi, bố liả mãi gia đình ấm cúng cũng chỉ vì chữ "mới" này..."

NGÀY XA XUA

Cuộc đời ta lênh đênh từ dạo đó.
Tay gạt nước mắt đọng trên hai khóe
Tuy con niên thiếu nhưng nhiều cô đợc
Ra đi để tìm một hướng trời mới
Mang thật nhiều tiếc nuối ra đi...

Rồi những tháng ngày vùn vút trôi qua
Ồ! nhớ thú xưa xưa đó
Giờ đã như chiếc lá trên dòng nước cuốn đi.
Nhớ thú êm ấm bốn mùa hòa thuận
Mái gia đình, ban bè với kỷ niệm thật đầy
Nhớ khung trời Vientiane thú đó
Con lộ Samsen, Setha thật êm đềm
Nhớ con xóm cũ mỗi độ Tết
Nhớ những tháng hè và những tháng mùa Đông
Ồ! nhớ con xóm Đèo mang thật nhiều kỷ niệm
Những cảnh vật thật thơ ngây hòa dịu
Xóm Đèo tôi! có hàng thông cổ khu chợ nhỏ
Cổ trường học có một dòng sông
Cổ hàng dĩa có mái chèo và công viên
Cổ hẻm đường yêu mêh quen thuộc.

Giờ đành lặng lẽ ra đi,
Ta từ và chẳng biết tất cả.
Rồi đây sẽ như cánh bướm bay gió
Và cũng như cánh chim trên trời lộng gió
Thôi! Vientiane đi! đi từ em nhé
Mong một ngày nào có lẽ không xa xôi lắm
Sẽ gặp lại em.

VÕ THÀNH NGUYÊN
Vitry, 17-10-1978

Gia chánh

THỊT BÒ VIÊN

VẬT LIỆU :
-1 ký thịt bò bí tết xay
-steak haché)
-300g thịt ba roi xay.
-1 gói bột nổi (levure)
-30g bột năng hay bột mì tinh
-Xương heo
-Đầu khò mộc

CÁCH LÀM :

NHÂN :
-Trộn chung 2 thứ thịt và ướp thịt với gừng, muối để thịt trong tủ lạnh bốn tiếng hay 1 ngày.
-Đem thịt trộn thật đều với gói bột nổi và 10 thìa cà phê nước lạnh cùng với 300g bột năng.
-Sau đó đem xay (cách làm giống như cách làm giò đã đăng trong Nhân Bản)
-Vo thịt thành từng viên tròn và nấu chín trong nồi nước dùng trước khi ăn (nếu muốn giữ lâu, nên hấp những viên thịt đó, thịt sẽ ngọt hơn).
Nếu muốn ăn thêm gân : mua chân bò đem về hầm chín lấy gân, cắt nhỏ để trộn vào với thịt xay.

NƯỚC DÙNG :

- Rửa sơ qua xương heo và đầu khò mộc, cho vào nồi nước. Bật lên bếp, đun thật nhỏ lửa không đầy vung (nước sẽ trong và ngọt)
-Cho một vài giọt dầu mè, 1 chut cần tàu (cát báp thảo)
-Nêm mắm muối cho vừa ăn.
Nếu muốn nấu với xương bò : xương gân bò đem ngâm với nước gạo cho ra hết chất dơ. Trần xương qua một lần với nước sôi. Đổ nước đó đi, kể đó bỏ xương vào nồi nước và đặt lên bếp đun thật nhỏ lửa.
Khi ăn rắc một chút tiêu, 1 giọt dầu mè, bày một vài lá rau mùi trên mặt bát. Thịt chấm với tương ớt

Bò Viên có thể ăn kèm theo bao tử, lòng bò, sách bò :
-Bao tử mua về rửa thật kỹ đem luộc cho chín (cỡ 5 giờ đồng hồ), khi luộc không nên tra mắm, muối hay bột ngọt keb thịt sẽ mất hết vị ngọt riêng của nó.
- Sách bò rửa thật sạch, cho nước thật sôi, nhưng sách vào khoảng 5 phút và lấy ra liền (để lâu quá sách sẽ dai)

BÀ TUYẾT-ANH

